

1

Risba na naslovnici: Danijel Šavija, 6.d

KRIK 3

Kolofon

Po mnenju ministrstva za šolstvo in šport št. 415-138/9 z dne 6. 12. 1993 se šteje glasilo Krik med proizvode, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

Uredniški odbor:

Sandra Milojevič, 8.a; Ajda Blatnik, Ana Bajuk, Nina Kramar, Aleksandra Radojc, Nika Valjavec, 8.b; Neža Naglič, Maja Knific, Tjaša Obrulek, Jure Gros, 8.c; Teja Vervega, Branka Babič, Sandra Čavič, Aleš Piskernik, Jaka Jauh, 8.č; Špela Zaplotnik, 7.b; Staša Blatnik, Vesna Komat, Dana Nikolič, 7.c; Teja Germovnik, Vanja Strniša, Matic Jovanovič, 6.a; Eva Kotolenko, Igor Kalabič, 6.c; Tjaša Crnomarkovič, Daša Vervega, Tina Pavlova, Marko Kern, Ema Javornik, Danijela Davidovič, 5.a

Zunanji dopisnici (Krikec): Ana Hudobivnik in Maruša Jošt, 7.b ter Anja Obradovič, 7.č

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Oblikovanje: Vesna Komat & Dana Nikolič, 7.c

Natisnjeno v 200 izvodih

Cena 100 SIT

Internet: <http://www.o-fp.kr.edus.si/krik/krik992.pdf>

E-mail: krik@-fp.kr.edus.si

UVODNIK

ajlepše se zahvaljujem za najnovejši KRİK. Pester in hkrati zanimiv je na vseh straneh. Vidi se, da imate srečno roko pri izbiri uredniškega odbora in da imate odlične mentorje. Tudi avtorice posameznih sestavkov znajo prav imenitno sukati pero in napeto in živahno pisati. Predvsem so mi vzbudile pozornost vse tri avtorice Ljubezenskih zgodb. Izredno iskriivo, doživeto in zanimivo je pisan tudi Tejin dnevnik. Imel sem občutek, da sem tudi sam sredi dogajanja. Nasmejati sem se moral Aleksandrinemu in Nikinemu srečanju z Jonasom in njegovo oddajo Brez zapor. Zamislil sem se pri pesmi Jesenska in pa predvsem pri pesmi Praznik samote. Obe sta v svoji občutenosti že kar pravi mojstrovini. Sicer pa so vsi avtorji te številke pravi mojstri besede in hkrati dobri novinarji, da jim lahko samo čestitam. Le ko sem hotel ugotoviti njihove priimke ter njihovo starost, sem moral pokukati v kolofon. Lepo sem se pozabaval na razvedrilnih straneh, toda ko sem prebiral Pet minut za lepo vedenje ter hotel napisati v razpredelnico, kako naj bi Domen z "izbranim" jezikom osvojil Marijino srce, sem videl, da je tiskarski škrat razpredelnico pač "nekam skrtil". Tudi to se zgodi, kar pa ni nič hudega. Še "tazaresnim" časopisom jo tiskarski škrat marsikdaj pošteno zagode.

Sicer pa vam želim še mnogo lepih in pestrih številčk Krika in njegovega mlajšega bratca Krikca, v novem letu pa mnogo uspeha pri šolskem delu, predvsem pa nobene negativne ocene.

*Lepo vas pozdravljam
Jože Varl*

Veseli smo, ker imamo tako dobrega prijatelja in ocenjevalca gospoda Jožeta Varla. Tiskarski škrat nam jo je v prejšnji številki res pošteno zagodel, saj je med drugim "požrl" kar tretjino Kemijske ljubezni. Zato se je Krikec tokrat odpravil med oblikovalce našega časopisa, saj je hotel stvari priti do dna...

Uredništvo

KRIKOČASNIK

Pozdravljeni, krikovci in krikovke!

21. 3. – začetek najhujšega obdobja v letu. Kakor že veste, ptički pojejo in rožice cvetijo, pa vse bi blo čist cool, če na svetu ne bi blo te krute ljubezni. Kot da ni že dost, da me Špela ne pogleda, me še na vsakem koraku spremlja alergija na cvetni prah. V najpomembnejšem trenutku mojega osvajanja, ko bi moral izgovort tiste čarobne besede, da se mi zdi lepa kot ena rožca, sem čihnu, pol je pa razumela, da sem reku, da je lepa kot en teloh. Tako so šle ure in ure vadbe po zlu.

Da ne pozabim oment sebe in naših hrabrih mladcev, ki smo na športnem dnevu branili čast naše šole. Pravzaprav je bla situacija taka, da so se bodoči predstavniki slovenske varnosti (policaji) mjčken, čist mjčken usral, ko so v sceno uskočil naš fantje. Kokr me poznate, nisem prov preveč notr tišov, sej ne zato, ker se ne bi znov tepst, sam že tko je blo full folka na kup, pa še tanovih d.c-jev si nisem hotu umazat.

Kot veste (al pa tud ne), smo se tisti "tapridni" aprila zbasal na avtobus in se odpelal v ene rovte, kar nekam bogu za hrbet, v Škampov Škocjan, ups, Rakov Škocjan. Da nardim en povzetek. Prišli, ga žural, odšli. Če odmislim predavanja o čebelah in gojenju norih gob, pa mi povejte vi, kdo bi hotu imet namest enga prjazenga, fletkanga cucka, kot je moj TSDITW (the scariest dog in the world), kličem ga kar Srček, en roj čebel. Nobeden! Vse lepo pa se enkrat konča. Zato smo zdaj spet v šoli, da se lohk mučmo za Preglova, Cankarjeva, Vegova, Miheličeva, Kavčičeva in Novakova priznanja (zadnja tri na bogsigavedi katerem področju). Krikec kot faca in pol je seveda zasedel prvo mesto prav na vseh tekmovanjih (iz zadnga konca).

Zdaj vso svojo energijo vlagam v zgodovino, da zbrišem tiste kole (že celo ograjo), ki mi jo je tršica v rekordnem času narisala.

Kot veste, smo na naši prelepi zastareli šoli, ki se bo lihkar podrla, uvedli nekaj novosti. V zgodovini in zemljepisu so nam kupl kavličke za dol vlečt pa nove zemljevide. Seveda pa je omembe vreden tudi računalnik v biološki učilnici.

Če mate pa že tko radi limonade, vam bom pa še jest eno resnično povedal. Mi je una, ki je od une, ki je od njene prjatlce zvedla, da je un uno prašov, po je pa una unmu konc dala, da je lahko z nemu hodila. Po je pa una ugotovila, da jo un z uno vara, po je šla pa nazaj k unmu, k je že prej z nemu hodila, pa je tud rekla, da se ji full bl dopade kot un. ETO!!!!

P. S. Špela, dobiva se pred mesarijo.

Krikec

KRIKOVE NOVICE

Odgovor ravnatelja na odprto pismo

prejšnji številki šolskega glasila *Krik* sta se sedmošolčki, podpisani z *XX*, obrnili z odprtim pismom name z nekaj vprašanji, povezanimi z dežurstvom na šoli.

Ker sta v pismu na najpomembnejše razloge za odločitev, da se dežurstvo ukine, opozorili že sami, bom sam tistim, ki se tega ne spomnijo več, osvežil spomin in dodal še nekaj dejstev, ki so pripeljala do odločitve, da dežurstvo ni potrebno.

Kot ugotavljate, je bil najpomembnejši razlog vsekakor skrb, da s pretiranim uživanjem sladkarij narašča sladkor, na kar smo bili opozorjeni na zdravniških pregledih naših učencev. Ugotovljena je bila povečana teža in maščobne blazinice. Kot poseben in zaskrbljujoč problem pa še povečano število mozoljev na obrazih naših učencev, kar je povzročilo slabo voljo in je neugodno vplivalo na ljubezensko življenje naših učencev. Tudi resno opozorilo zobozdravnice, da je stanje zobovja naših učencev, odkar so spremenili prehranjevalne navade in se hranijo pri dežurnem učencu, v zaskrbljujočem razsulu. Normalna posledica je, da učenci šolske malice ne pojedjo, ker so polni sladkarij. In taki prehrani šolska kuhinja kljub naporom vodje šolske prehrane ne more konkurirati. Prazni koši za odpadke in okoli polno papirčkov od bonbonov so imeli za posledico negodovanje snažilk in slabo voljo trenerjev *KK Triglav*, češ da otroci svoja znanja v praksi slabo demonstrirajo, skratka slaba reklama za zlatopoljske košarkarje. Namesto postopanja po šoli in pisanja dnevnika dežurstva si reveži utrjujejo "ta lepo roko" s prepisovanjem zvezkov in se potem zaradi silne utrujenosti že po peti ali šesti uri utrujeni odvrlečejo domov, ker ne zdržijo več do konca pouka, kot bi morali. Prav dosti si z redkimi izpolnjenimi listi, na katerih namesto imena in priimka piše: "gospod" ali pa "gospa", kjer pa je namen prihoda, pa namesto h komu, suhoparno "govorilne ure" in podobno, nismo mogli pomagati. Precej listov pa je bilo zgledno porisanih na obeh straneh, dopolnjeni z izvirnimi in sočnimi izseki iz besednjaka naših učencev. Marsikateri bi bil lahko tudi zaradi posebne obdelave dežurnega resna konkurenca svetovno znanim idrijskim čipkam. No, resnici na ljubo je treba povedati, da so masikomu pri tem početju pomagali sošolci. Varnostnik pa ima lažje delo, ker mu ni potrebno varovati vrečk z bonboni in razno potrebno in nepotrebno imovino dežurnega, ko je se je ta zgubljal po hodnikih šole po silnih "opravkih", povezanih z nalogami dežurnega. Varnostniku že dolgo ni več dolgčas, ko prepričuje učence, da je pouk v učilnici potreben in pomemben v njihovem življenju, medtem ko oni šolo za življenje iščejo po hodnikih šole, za hribčkom ali telovadnico, pa na koncu bloka in podobno. Staršem in obiskovalcem učinkovito pomaga kar sam varnostnik, tako da jih dežurni ne bo več begal s svojim nepoznavanjem učilnic in ne tavajo od učilnice do kabineta, ko koga iščejo. Tudi marsikateri dežurni se je izgubil, ko sem ga iskal, da postori kakšno malenkost, s katero bi pregnal dolgčas.

Ko smo resno pretehtali vse to in dodali še drobno malenkost, da lahko varnostnik opravi vse naloge dežurnega, smo se odločili, da je dežurstvo v letošnjem šolskem letu nepotrebno.

Vaš ravnatelj Aleš Žitnik

KRIKOVE NOVICE

Informativni dan

dor ga še ni imel, ga še bo. Kdor ga je že imel, že ve, kaj je to (informativni dan

= greš na bodočo šolo, si ustvariš mnenje o njej in se velikokrat odločiš za drugo). No, ena izmed redkih primerkov (beri zelo zelo redkih - dveh, treh) sem si ogledala gimnazijo v Škofji Loki. Srčkana šola - ni kaj! Pa kakšne svetle učilnice so! Še posebej zgornja za francoščino, v kateri smo bili priča pesmici (francoski seveda) in skeču o nekem zdravniku in namišljenem bolniku (seveda nisem ničesar razumela). Ne boste verjeli - uvoženo Francozinjo imajo! - ki pa se ni v treh letih, odkar je tu, naučila niti besede slovensko - sramota!

Na koncu smo se posladkali še s krosantki (beri: croissants = svetovno znani francoski rogljiči).

Resda so nam (no ja - njim) obljubili, da bodo preselili "lubadarsko" in kovinarsko šolo na drugo lokacijo, toda tega še niso storili. No ja, bistrih (!?) glav'c ni nikol premal.

Alexandra

vanajsti februar je bil za večino osnovnošolcev normalen dan. A za nas, osmošolce, ne. Na ta dan smo imeli dolgo pričakovani INFORMATIVNI DAN. Vsaj zame je bil. Starši so nas priganjali, naj se že odločimo, katere šole si bomo ogledali. Jaz sem si ogledala samo eno šolo. Srednjo ekonomsko-turistično šolo v Radovljici. Zjutraj sem se začuda zbudila že ob šestih (drugače me zelo težko spravijo iz postelje pred deveto). Hitro sem se oblekla in začela priganjati starša, naj že pohitita, ker bomo zamudili (ura pa je bila šele sedem). Po dolgih zapletih in prepirih smo končno odšli proti Radovljici. Tam smo srečali še Nino in se skupaj odpravili iskat šolo. Čez nekaj časa smo jo končno našli. To je velika rumeno-oranžna stavba z veliko okni. Že na pogled je bila bolj svetla, kot pa je naša osnovna. Notri so nas zelo lepo sprejeli in nas odpeljali v klet v telovadnico. V telovadnico smo šli skozi velik prostor, kjer je bila "menza". Tudi telovadnica je

bila zelo velika. Imela je tudi fitness opremo. Ob devetih je vstopil ravnatelj, gospod Jože Potokar. Tega gospoda ne bom nikoli pozabila. Bil je oblečen v rjavo obleko z zeleno kravato!!!! Drugače pa je videti faca. Predstavil nam je šolo in učne programe (ekonomska gimnazija, ekonomski in turistični tehnik). Ogledali smo si tudi film o šoli, ki so ga posneli učenci sami. Vmes sem si malo ogledovala morebitne bodoče sošolce. Nekaj postavnih fantov, nekaj deklet, ki so ves čas klepetale, dvojčici... Sem pa tudi opazila, da vmes ni bilo nobenega mojega bivšega sošolca/ke!!!!?? Šola mi je bila zelo všeč. Mogoče že zato, ker imamo fiziko, kemijo in biologijo samo eno leto (smo pa tudi zadnja generacija (turističnih tehnikov), ki bomo imeli te predmete!!!!!!!!!!!!).

Nika, 8.b

KRIKOVE NOVICE

V Mariboru na podelitvi priznanj za spise in pesmi Kolo - kolo - kolo

M petek, nevemkaterega, smo se jest, dve tršici za slovo pa še dva iz šestega klasa pa še hišnik - naš šofer v kombiju - odpeljal u Maribor na t. i. podelitev priznanj za najboljše poslanske izdelke "malarjev" in "literarcev" na temo Kolo. Prireditev naj bi se pričela ob enajstih (in se tudi je). Mi smo bli tm že dvejest čez deseto (po lokalnem času) in iskal parkingplac za naš kombi. Vmes smo se nekajkrat izgubili v iskanju Kulturnega doma. Nakar deset minut pred pričetkom stojimo pred semaforjem (mimo katerega smo se peljali že trikrat) in brihtna glavca ugotovi, da pravzaprav na naši levi stoji Kulturni dom in smo nevedni lutali po Mariboru pol ure (mem grede: morm pohvalt njihovo avtobusno postajo - to je tko lepa stavba, da ji naša ne seže niti do prstov na nogi). Pol smo se pa poslovil od šoferja in pomalical šolsko malico na obrežju (milorečeno) umazane Drave. V tej reki so plavali ubogi labodi;

poleg njih smo v reki zasledili nekaj rjastih koles in se (kao) nasmejali ironiji (če kdo ne ve za kva: mi smo poslali spise na temo KOLO in v vodi so nas res čakala kolesa - ha, ha, ha...).

No, stavba je recimo vredna svojega imena, prireditev pa nikakor NE!!

Najprej nam "postrežejo" s čarovnikom, ki sploh ni sodil na to prireditev in je bil vržen v program, ker pač niso pravočasno dobili boljšega nastopača in "slučajno" se je ponudil za manjši honorar (če ga je sploh dobil). Iz teksta ste najbrž ugotovili, da sovražim čarovnike. Priznam. Nič ni hujšega kot bedak (sori izrazu),

ki nastopa pred pisano množico starosti in jim kaže amaterske trike, ki jih je sit že vsak mali šolar. Huh. Da bi bila slaba organizacija še bolj vidna, so nam to prijazno demonstrirali pri podelitvi priznanj - najprej smo ploskali "likovnikom", ki so vsak posebej s svojimi mentorji

prikorakali na oder in bili deležni aplavza kot NOBELOVCI. Tudi mi, spisarji, smo bili prepričani, da bodo tudi nam tako ploskali. Toda... Ravno ko so končali z likovniki, je voditelj te prireditve izjavil, da je nas spisarjev veliiko veliiko in da naj po svoja priznanja gremo v drugo nadstropje in naj njihovim ljudem povemo, s katere

šole smo... in oni so nam vročili mapo s priznanji in šest knjig. Šest? Ja: ena, dva, tri, štiri, pet, šest. Ampak, kako...? Nam so v pismu napisali, da priznanja dobi samo pet učencev. Odpremo mapo in v njej najdemo poleg naših priznanj (ja, šice so ga tudi dole) še

eno za Ano iz sedmega klasa. Mislm podn! No, ker nam oni niso priredili častnega sprejema, smo si ga naredili sami in se tudi fotkali (fotke ste lohk vidl tudi na dnevu šole v učilnici slo. jezika 4). No, na izhodu smo dobil tudi donatke in ledeni čaj. Knjiga je sicer brezvezna (čeprav je še nisem prebrala), sem pa našla pozitivno stvar v tem izletu (čeprav je to slišati čudno): prvič sem bla v Mariboru! Uiiiiii... Pa brez zamere!

Alexandra

KRIKOVE NOVICE

KRIK NA DNEVIH SLOVENSKEGA IZOBRAŽEVANJA

9. marca so se v Cankarjevem domu v Ljubljani začeli Dnevi slovenskega izobraževanja. O tej prireditvi ali sejmu, kakor pač hočete, ste lahko veliko slišali po radiu in gledali na TV, brali v časopisih, zato o vsem tem ne bi utrujala. Raje vam povem, kaj je naša šola počela tam, seveda ne cela, ampak le nekaj učencev: 7 novinarjev in 5 "računalniških mojstrov". Zakaj smo torej štiri dni manjkali pri pouku in kaj smo tačas počeli v Ljubljani? Odgovor za pametnjakoviče, kakršni ste, ne bi smel biti pretežak - kaj pa vendar počnejo novinarji? Ja, vohljajo okrog in potem vse te "izvohane" informacije spravijo na računalnik... in potem nastane - no ja, Krik ravno ne, ampak en mini časopisek.

To smo delali, pa še kaj drugega zraven: skakali smo po Maxiju, jedli pice, pili kot kamele in se nadvse zabavali. Prav ničesar nam ni manjkalo. No, posledice so seveda tu. Prazni zvezki in prazne glave. A pojdimo lepo po vrsti.

1. dan, torek
Totalno premraženi stojimo pred Maxijem. Čakajoč na g. ravnatelja, si ogledujemo parlament, za katerega nekateri mislijo, da je opera. Že imajo dober razlog za tako prepričanje. Nato nedaleč stran zagledamo prekrasen lokalček. Prezebli, žejni in (glej zgoraj) smo že na poti tja, a glej ga zlomka. Ravno v tistem trenutku se izza vogala Maximarketa s širokim nasmehom prikaže naš predragi g. ravnatelj. Še mi si hitro nadenemo maske "usta na gor" in družno jo uberemo proti Cankarjevemu domu. Najdemo našo "učilnico", v njej pa polno računalnikov iMac. Neki gospod hiti z razlago o tem in onem, kaj bomo delali in

predvsem, kako... In nato nam dovolijo, da se razgledamo po sejmu. Jaka se je že ob vstopu v Cankarja zapičil v frizersko šolo in sklenil, da se bo on "mal zaston frizirou". Najprej smo se v nedogled pogovarjali z go. ravnateljico Vido Vargo (po naše: Viagro), nato se je Jaka le domenil za "termin" svojega friziranja. Gremo dalje. Ogledujemo si predstavitev različnih šol in navsezadnje naletimo na živalski vrt. Neža se je pri priči hotela slikati s kačo okrog vratu. Ampak bili smo brez fotoaparata in zato se Aleš odpravi na "fehtanje". Klik - Neža s kačo je že na filmu. Prvi dan je minil razburljivo, vendar bolj

malo računalniško.

2. dan, sreda

Nimam besed - ostala sem doma, se pravi v šoli. Nепreverjenih novic pa raje ne bi... Še nisem čisto "ta prava" novinarka. Nekaj se je govorilo o začetku neke velike ljubezni in o odslovitvi enega od računalniških genijev, ampak kot rečeno, jaz nisem bila zraven. Kar je seveda velika škoda.

3. dan, četrtek

Totalno premraženi... Ponovi se vsa torkova zgodba. Le nekaj je bilo drugače. Danes smo šli s še večjim veseljem v Ljubljano, saj smo vedeli, da bomo 100% siti in da novinarski kruh sploh ni tako težak in trd, kot nas je pred odhodom strašila naša mentorica... Povsod

te lepo sprejmejo, pogostijo s piškoti. In ta dan smo bili čisto sami. Brez g. ravnatelja, brez g. Koložvarija. Čisto sami. V podrobnosti se raje ne bi spuščala, saj tudi mlajšim generacijam privoščim, da bi kdaj od blizu videle Dneve slovenskega izobraževanja!

4. dan, petek

Petek - slab začetek, za nas je bil pa slab konec. Zaradi tekmovanja za Vegovo priznanje nismo mogli v Ljubljano. Vsi jezni in obupani smo šli na matematiko. Niti posloviti se nismo mogli od računalnikov... in še od toliko drugih prijetnih stvari. Ko bi bila šola tudi v resnici taka, kot je bila tiste štiri dni v Ljubljani! A to je že znanstvena fantastika.

Tjaša Obrulek, 8.c

KRIKOVE NOVICE

Krik na Škofjeloškem pasijonu

četrtek, 1. aprila (ampak zares, ne za hec), nas je avtobus

odpeljal v srednjeveško mesto Škofjo Loko. Eno izmed njenih številnih bogastev je Škofjeloški pasijon ali PROCESSIO LOCOPOLITANA (kot se mu reče po latinsko), ki je najstarejše ohranjeno dramsko besedilo v slovenskem jeziku in spada med najelitnejšo kulturno dediščino Slovencev. Napisal ga je pater Romuald Marušič leta 1721. Pasijon je bil prvič zaigran l. 1728, nato pa še nekajkrat, vendar ga v celoti niso igrali že več kot dvesto let.

V Škofji Loki so se po cestah valile kolone obiskovalcev, na mostu pa se je zabasalo. Po polžje smo se premikali, a nam je vseeno uspelo. Do svojega prostora smo se pririnili brez večjih poškodb. Med našim pohodom po škofjeloških ulicah smo se oblizovali in požirali slino, saj so se stojnice šibile pod zapeljivimi baročnimi sladicami, pijačami in drugo hrano, prodajali pa so tudi okraske, prtičke, pirhe...

Kmalu smo zaslišali napovedovalčev glas, ki je po zvočniku najavljal prihod posameznih skupin, ki so igrale določene prizore. Pasijon namreč sestavlja 13 prizorov, razdeljenih na 20 delov. Čisto na kratko za tiste, ki niste bili z nami:

1. RAJ: na odru so prinesli Adama, Evo, angele in hudiča.

2. SMRT: smrt na konju nam je povedala, koga vse pokosi s svojo koso; vsi sloji prebivalstva so na konjih pojezdili mimo nas; zadnji je peš prikrevljal berač.

3. PEKEL: štirje hudiči so na oder privlekli pogubljeno dušo, ta nam je povedala svojo zgodbo, nato pa je Lucifer - kralj pekla zapel svojo pesem.

4. CEHI: pred nami so se zvrstili kovaški, lončarski, zidarski, čevljarški, pekovski, mesarski in krojaški ceh. Vsakega so spremljali po dva angela in nekaj igralcev, ki so imeli v rokah orodje in izdelke, značilne za posamezno obrt.

5. VHOD V JERUZALEM: na oder prijezdi Jezus na oslu in

napove svoje trpljenje.

6. GOSPODOVA VEČERJA: Kristus razdeli med apostole kruh - svoje telo in skodelico vina - svojo kri.

7. SAMSON IN KRVAVA POT

8. JUDEŽ IN SODBA

9. HEROD

10. BIČANJE: Judje bičajo in zaničujejo Kristusa, priklenjenega na steber.

11. KRONANJE: Judje se iz Kristusa norčujejo, ga pljuvajo in nato okronajo s trnjevo krono.

12. HIERONIM

13. GLEJ ČLOVEK

14. RAZBOJNIKA: skupaj s Kristusom ju pripeljejo na oder. Z njima ravnajo mileje kot s Kristusom.

15. KRIŽEV POT: Kristus nese križ, Judje ga ob tem suvajo in vlečejo. Mati Marija objokuje njegovo trpljenje, tolažijo jo še štiri druge Marije.

16. KRISTUS NA KRIŽU: na križu visi

Kristus, pod križem sedijo predstavnice štirih celin - Amerika, Azija, Evropa, Afrika.

17. MATI SEDEM ŽALOSTI

18. SKRINJA ZAVEZE: Kralj David je v prošnji za odpuščanje plesal in pel pred skrinjo zaveze.

19. BOŽJI GROB: nosači so prinesli na nosilih grob in v njem mrtvega Kistusa.

20. GODBA: je zaključila skoraj dve uri trajajoči pasijon.

Kdor pasijona ni videl, mu je lahko žal, saj so igralci izredno dobro igrali, pa tudi kostumografi so se zelo potrudili. Organizatorji so sicer obljubili, da do naslednje uprizoritve ne bo treba čakati spet dvesto let, a nikdar se ne ve. Mnogi smo priliko, da si ogledamo pasijon, izkoristili takoj, ko se je ponudila. In bili smo zadovoljni.

Maja Krnific, 8.c

KRIKOV INTERVJU

Intervju z učiteljem športne vzgoje

Osebna izkaznica

Ime: Aleš
Priimek: Prevodnik
Rojstni datum: 17. 2. 1975
Horoskop: vodnar
Višina: 195 cm
Številka noge: 46, 47
Naj avto: Mercedes s
Naj obleka: trenirka
Naj pijača: ledeni čaj
Naj hrana: pica
Naj film: Jesenska pripoved in Ko jagenjčki obmolknejo
Naj pesem: Torn
Naj skupina: U2
Naj želja: da bi bil še naprej zelo dober košarkar.
Vzornik: Michael Jordan
Naj športnik: Michael Jordan
Naj športnica: Katja Križman (iz 8.b)

Krik: S čim ste se ukvarjali, preden ste prišli na našo šolo? Hodil sem na fakulteto za šport.

Krik: Kako se ujamete pri delu z go. Mojco? Super! V redu...

Krik: Trenirate košarko? Ja. Pri Triglavu.

Krik: Kateri šport imate najraje? Zakaj? Najraje imam košarko...zato

ker jo tudi že dolgo igram.

Krik: Vaša "specialiteta" v kuhinji??? Znete kuhati, peči? Ja, znam. Mhm... kakšne piškote, bajadere...

Krik: Kaj jeste za zajtrk? Največkrat čaj in kruh z eurokremom.

Krik: Se velikokrat oblečete elegantno? Ob priložnostih... Ne pogosto, ampak ko je kakšna priložnost.

Krik: Ste samski? Ne. Imam punco.

Krik: Katera stvar vam gre pri ženskah na živce? Nobena stvar.

Krik: Kako zapravljate svoj prosti čas poleg tega, da igrate košarko?

Prav veliko prostega časa nimam, ampak največkrat se s punco kam zapeljeva, greva na sprehod... ali pa h kakšnim prijateljem na obisk.

Krik: Zakaj ste po vašem mnenju dober športnik in učitelj športne vzgoje?

Dober športnik sem zato, ker

mislim, da imam smisel za igranje košarke, na učitelja športne vzgoje se pa sedaj še navajam. Upam, da sem dober.

Krik: Kaj bi naredili, če bi vas kdo ugrabil? Najprej se ne bi pustil ugrabiti, če bi me pa kdo ugrabil, bi mu pa ušel.

Povedal je še, da v življenju ni sprejel še nobene trezne odločitve in da pod tušem ne poje.

Intervjuvala Ana, 8.b

EJ! PA NE ZDELE NO!

KRIKOV INTERVJU

INTERVJU Z GABRIJELO RUPNIK

OSEBNA IZKAZNICA:

Rojstni datum: 12. 02.

Horoskop: vodnarka

Naj firme: Nike, Adidas, Killer

Loop, Ocean Pacific, Airwalk

Naj avto: AUDI 8

Naj obleka: športno – elegantna

Naj pijača: šampanjec

Naj hrana: tajska kuhinja

Naj film: Seven

Naj pesem: Strong enough

(Cher)

Naj skupina: Rolling Stones

Naj psiholog: vsak zase

Največja želja: zadovoljstvo v vseh pogledih

Naj priimek: Rupnik-

Schwarzeneger

Naj šport: body-pump

Krikec: Opišite delo na naši šoli. Kaj delate poleg tega, da vodite MD (mladinske delavnice)?

Gabrijela: Na šoli sem pedagoginja – pripravnica, poleg MD (sedmošolci in osmošolci) vodim še zabavne in športne delavnice (razredna stopnja). Kot svetovalna delavka pomagam, svetujem učencem z različnimi težavami (npr. učna pomoč).

Krikec: Ali je delo z mladimi zahtevno?

Gabrijela: Da. Zelo je zahtevno in zelo zanimivo.

Krikec: Kaj vam je najbolj všeč pri delu z mladimi?

Gabrijela: Rada sem v njihovi družbi (se pogovarjam, zabavam...), poleg tega pa s tem spoznavam tudi samo sebe.

Krikec: Uživete pri delu z mladimi?

Gabrijela: Da, uživam, čeprav je včasih težko.

Krikec: Kaj naredite s tistimi, ki motijo MD?

Gabrijela: S skupino se pogovorimo in skušamo najti najboljšo rešitev.

Krikec: Nasvet mladim na naši šoli?

Gabrijela: Čimveč se smejte! (ha, ha, ha)

Krikec: Kam ste hodili na OŠ?

Gabrijela: Na Simona Jenka. Po kranjski gimnaziji sem študirala pedagogiko na Filozofski fakulteti.

Krikec: Kateri predmet vam je bil v šoli najbolj všeč in zakaj?

Gabrijela: Telovadba – ker imam rada šport.

Krikec: Kdo vas je navdušil za ta poklic?

Gabrijela: Navdušil nihče. Zanj sem se odločila sama.

Krikec: Kaj delate v prostem času?

Gabrijela: Zadnje čase opažam, da si premalo časa vzamem zase, kadar si ga pa najdem, se ukvarjam s športom, spim ali pa si pripravim kopel in

poslušam glasbo – skratka *uživam*.

Krikec: Kje stanujete?

Gabrijela: V hiši na Primskovem (stanujem zelo blizu učitelja za telovadbo).

Krikec: Ali se v službo vozite z avtom ali z avtobusom?

Gabrijela: Z avtom.

Krikec: S kom se na šoli najbolj razumete? Mogoče z učiteljem telovadbe?

Gabrijela: Ha, ha, ha. Poznam ga že dolgo časa – že od malih nog. Potem sem se preselila in kmalu se je preselil tudi on (blizu mene). Trudim se, da bi se čim bolje razumela z vsakim

A BO? JA
NO...ZA ENO SILO.

KRIKOV INTERVJU

posebej.

Krikec: Ali uporabljate računalnik?

Gabrijela: Da.

Krikec: Kaj naredite, ko ste slabe volje?

Gabrijela: Nisem velikokrat slabe volje. Kadar pa sem, skušam iti ven s prijateljicami na kakšno kavico. Ne, ne, ne. Zdravilo za slabo voljo je body-pump.

Krikec: Ali imate domačega ljubljence?

Gabrijela: Ne.

Krikec: Trenirate kakšen šport. Koliko časa?

Gabrijela: V OŠ in na gimnaziji sem trenirala atletiko, nato karate. Zadnje čase se ukvarjam z bodypump-om in aerobiko. Ne treniram, ampak si vsak dan vzamem čas za eno od teh dveh.

Krikec: Na kaj mislite pod tušem?

Gabrijela: Na različne stvari, včasih pa tudi kakšno "ta domačo" zapojem.

Krikec: Si barvate lase?

Gabrijela: Ne!

Krikec: Kaj je za vas največji užitek?

Gabrijela: Jih je več. Največji užitek pa naj zaenkrat ostane skrivnost (to vam razkrijem naslednjič).

Krikec: Ali se ukvarjate s kakšnim nenavadnim hobijem?

Gabrijela: Ne, mislim, da ne.

Alexandra

**LJUBIM
BLONDINCE...**

Mladinske delavnice

Mladinske delavnice vodi Gabrijela Rupnik. Na mladinskih delavnicah se pogovarjamo o različnih temah (o čustvih, komunikaciji, morali, spolnosti, šoli...). Ena takih iger je bilo sodišče. Sodili smo učitelju, ki je zlorabil učenko. Nas – priče so odvetniki zasliševali in nam govorili, da smo pod prisego. Gabrijela je bila sodnica in je vsakih pet minut zahtevala "mir v dvorani". Ko je prišlo do nečesa zelo

resnega, sta se obtoženi in odvetnik sprla in prišlo je do pretepa – pa ne resnega. Na koncu igre smo se vsi skregali in obtoženi je priznal, da je kriv. Porota se je odločila, da gre za 30 let v zapor. Tako se je sojenje končalo. Na koncu delavnic smo bili spet vsi prijatelji in se kot vedno pozdravili z našim pozdravom, ki ga ne izdam. Naša skupina se dobiva ob petkih ob 13:30.

Suzana Čavčič, 7.6

**...IN BLONDINCI JO
OBOŽUJEMO!!!**

KRIKOV INTERVJU

PREDSTAVLJAMO VAM...

predsednico Sveta staršev, gospo prof. dr. BRANKO JAVORNIK CREGEEN

daje soglasje k predlogu ravnatelja o nadstandardnih storitvah, kot so naravoslovni tabori in šole v naravi. V letošnjem šolskem letu smo o tem veliko razpravljali, zlasti o programu taborov. SS je tudi mesto, kjer lahko starši učencev izražajo svoje

Krik: Koliko časa ste že v Svetu staršev? Kako ste prišli v odbor?

V Svetu staršev sem že tretje leto, izvoljena sem bila na roditeljskem sestanku, Svet pa sestavljamo starši - predstavniki vseh razredov na šoli.

Krik: Koliko sestankov imate, o čem se pogovarjate, kdo sklicuje sestanke?

Svet se sestaja le nekajkrat na leto. Skličemo ga vsaj dvakrat na leto - ob obravnavi letnega načrta šole in ob zaključku šole. Dobimo pa se tudi takrat, kadar obravnavamo tematiko, ki je v pristojnosti Sveta staršev. Na primer, SS

mnenje o programu razvoja šole, razpravljajo o poročilih ravnatelja o vzgojno-izobraževalni problematiki in obravnavajo pritožbe staršev v zvezi s šolo. Sestanki se skličejo v dogovoru z ravnateljem.

Krik: Ali imate močan vpliv na delo šole? SS je posvetovalni organ šole in po dosedanjih izkušnjah lahko zatrdim, da vodstvo šole upošteva mnenja staršev oziroma dogovore, ki jih sprejmemo na sestankih SS. Odnos med SS in ravnateljem je zelo dober in se izraža predvsem v skupnem interesu - dobri šoli.

Močan vpliv - to je pa

premočna beseda za naš Svet staršev.

Krik: Ali je to zahtevno delo?

Ne - mogoče zato, ker se starši premalo brigamo za dogajanja v šoli.

Krik: Kateri problem, ki ga obravnavate, je trenutno najbolj aktualen? Sedaj ne obravnavamo nobenega problema; pripravljamo se na aktivno sodelovanje pri dnevu šole ter dobrodelnem koncertu za Sklad šole.

Krik: Ali ste že uspeli s kakšnim svojim predlogom, ki je bistveno posegel v organizacijo šolskega dela?

SS je samo posvetovalni organ in ne more spreminjati organizacije dela v šoli. Seveda pa lahko izrazimo svoja mnenja in tako prispevamo k reševanju morebitnih problemov.

Krik: Ali obravnavate tudi pritožbe učencev oziroma njihovih staršev?

Pritožbe učencev oz. staršev so seveda povezane in jih lahko

obravnavamo ter mnenje o pritožbi posredujemo ravnatelju šole.

Krik: Kakšna se vam zdi naša šola?

Super! V primerjavi z nekaterimi drugimi osnovnimi šolami je vaša šola zelo dobra!

Krik: Povejte nam kaj o sebi in o svojih šolskih letih.

Najprej sem seveda hodila v osnovno šolo, in to v Slovenj Gradcu, potem pa sem bila še v šolah v Rušah, Ljubljani in malo po svetu. Moja osnovna šola je bila v starem gradu, učilnice so bile temne in mrzle, učitelji pa večinoma zelo strogi. Vendar imam na ta leta lepe spomine - sošolke in sošolci se še vedno redno srečujemo ob okroglih obletnicah zaključka osnovne šole.

Izobrazila sem se za več poklicev, sedaj pa opravljam delo redne profesorice za genetiko in biotehnologijo na Biotehniški fakulteti v Ljubljani.

Krik: Hvala za pogovor.

Emna Javornik Cregeen, 5.a

KRIKOV INTERVJU

DELAVNICE, DELAVNICE, DELAVNICE

Mizarske, ključavničarske, avtomehanične... V šoli, doma, pri sosеду... Tokrat je Krik želel izvedeti kaj več o delavnicah, ki potekajo v organizaciji ZKO in se jih udeležuje tudi kar nekaj učencev naše šole, med njimi seveda tudi jaz. Morda bomo s to kratko predstavitevjo navdušili še koga, da se nam naslednje šolsko leto pridruži. Spraševali smo go. **MAGDO ZORE**, diplomirano etnologinjo in profesorico zgodovine.

Krik: Se nam lahko predstavite?
Sem Magda Zore, po izobrazbi sem etnologinja in profesorica zgodovine. Zaposlena sem v Gorenjskem muzeju v Kranju kot kustosinja pedagoginja. Rada imam pestro, raznoliko delo in stik z ljudmi, zato v svojem poklicu zelo uživam.

Krik: Kdo se je spomnil tega, da bi imeli delavnice?

Muzeji niso več le stroge, vase zaprte

ustanove s "staro šaro", temveč se vse bolj odpirajo obiskovalcem na različne načine. Ena od pomembnih dejavnosti so muzejske delavnice, kjer se ljudje sprostijo, ustvarjajo in se naučijo čim več o naši preteklosti.

Krik: Ste zadovoljni s tem, kar delate?
S svojim delom sem zelo zadovoljna, želim pa si, da bi imela še boljše delovne pogoje, predvsem veliko, svetlo učilnico za delavnice.

Krik: Kaj vam je najbolj všeč pri delavnicah?
To, da se jih ljudje tako radi udeležujejo.

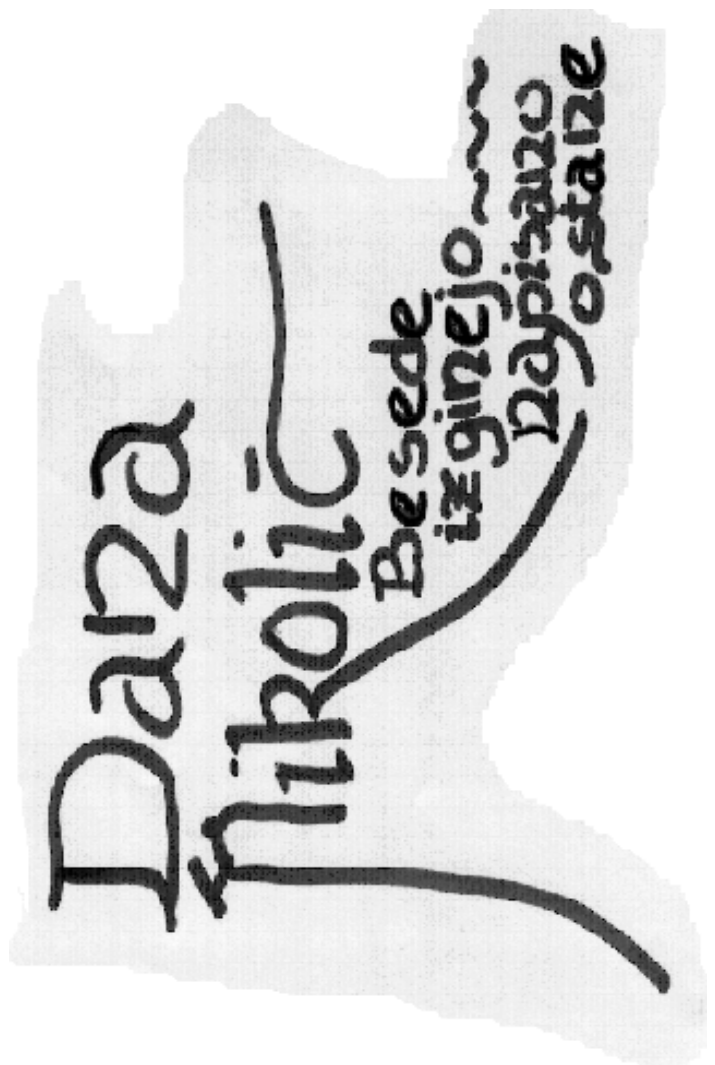
Krik: Koliko otrok sodeluje?
Največ jih je bilo 34, kar je za kvalitetno delo že kar malo preveč, vendar pa smo vedno veseli vsakega obiskovalca. Imamo seznam stalnih vablencev, delavnice pa napovedujemo tudi v Gorenjskem glasu in Delu.

Krik: Kaj ste počeli letos?

V letošnjem letu smo izvedli lončarsko delavnico, izdelovali smo nakit, Borut Pečar je predaval o karikaturi, imeli smo predavanje in delavnico o tkanju, ročno smo izdelovali papir, spoznavali smo zgodovino razvoja pisave in vadili pisanje s peresi.

Krik: Načrti?
Imamo še veliko načrtov. Želimo, da bi v prihodnosti te delavnice postale redne - vsak torek ob 17. uri.

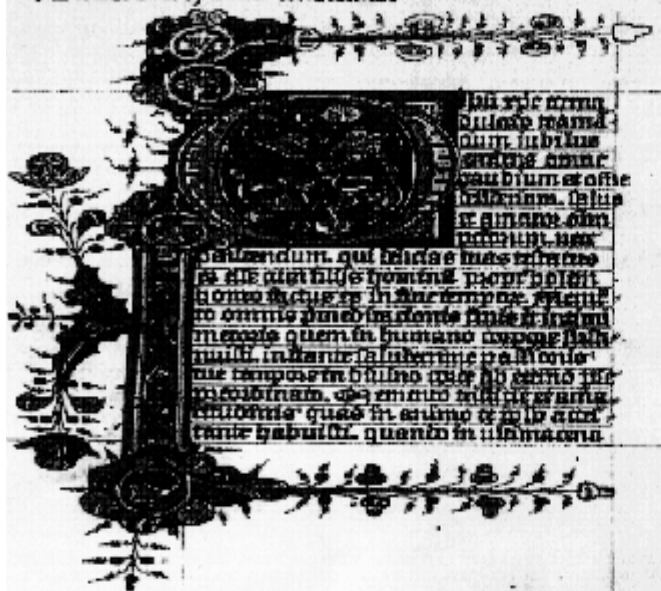
Dana Nikolič, 7.c

KRIKOV INTERVJU

Manuscript in initialka

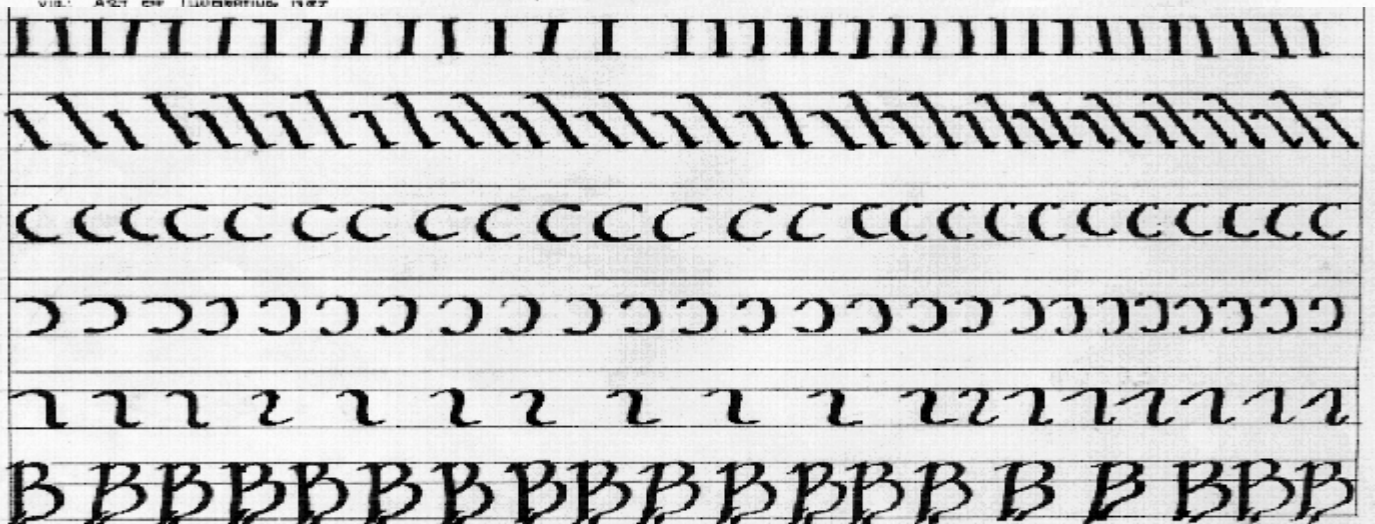

V. 18. A. 21 OF ILLUSTRATION 1927

Raznolike oblikovanje logotipov

V. 18. 207C ISSUE 1927AY
THEORY OF CALLIGRAPHY 1920

KULTURA

TEKMOVANJE S KOLESOM

o smo se
preselili na
Mlako, sem bil
med fanti, s

katerimi smo se skupaj igrali, najmlajši. A kljub temu za njimi nisem nikoli zaostajal. Nekega dne so se zmenili, da bodo šli v gozd in tekmovali s kolesi. Tem načrtom sem se pridružil tudi jaz. Vsi fantje so imeli dobra gorska kolesa s prestavami. Jaz, ki sem bil najmlajši, pa

sem imel otroško kolo Kekec. A moram povedati, brez malih koleščkov ob strani. Fantje so hoteli pobegniti pred mano, češ, saj jim ne bom mogel slediti. A jaz sem skočil na kolo in se pognal za njimi. Moje kolo je bilo vajeno vsega hudega. Gonil sem tako hitro, da sta starša

večkrat rekla, da sploh ne vidita nog, ki se vrtijo na pedalih v krogu. Tako je bilo tudi tistega dne.

Čeprav z dvakrat manjšim kolesom, sem fantom kar dobro sledil.

Ko smo prišli do gozda,

smo se vozili po bregu gor in dol, skakali čez korenine dreves, na koncu pa smo naredili tudi skakalnico ter merili, kdo bo skočil dlje.

Vsi so govorili: "Andraž, ti si nor!" Priznam, da se mi

je kar dobro zdelo, ko so mi starejši fantje izrekli tako pohvalo.

"Samo še enkrat se poženem čez, potem pa gremo domov," sem rekel.

Vzel sem veliko zaleta, hitro pridobival na hitrosti, se močno odrinil...

Tedaj pa se je zgodilo...

V rokah mi je ostal prednji del kolesa, zadnji pa je odpadel. Kolo je šlo na dvoje, jaz pa sem se krepko zakotalil po tleh. Tako je bilo mojega tekmovanja konec. Lahko sem se odpravil samo še proti domu, v rokah pa sem s težavo nesel prepolovljeno kolo.

K sreči sem se zasmilil prijatelju, da je odšel domov po samokolnico. Kolo sva naložila vanjo in ga odpeljala proti domu. Med potjo sva se spomnila, da ima sosed varilni aparat. Prosila sva ga, če pogleda moje kolo in ga zvari, če se to da. Tudi sosedu sem se verjetno zasmilil in mi je kolo takoj zvaril. Na koncu mi ga je še prebarval, da se sploh ni videlo, kje je bilo zlomljeno. Ker sosed za delo ni hotel plačila, sem ga povabil na pivo. Starša o mojem tekmovanju nista vedela ničesar, saj je bilo kolo tako kot prej. Zgodbo sta zvedela šele od sosedu, ko je prišel na pivo...

To tekmovanje se je zame dobro končalo, saj je oče rekel samo: "O, Andraž, Andraž!"

Andraž Šifrer, 6.a

PA ŠE PA ŠE PA ŠE...

Kolešček - pomanjševalnica od kolesa!

oleg krmilnega, tekalnega, gonilnega, zobatega,

pogonskega, mlinskega kolesa, od sosedovega mulca BMX kolesa (ta naj bi bil napredek vseh napredkov na Zemlji, čeprav mu manjka luč, zvonec pa strešica ter ena od zavor) pa je vsekakor omembe vreden tudi poseben fenomen, s katerim se ubada nadobudna grupa znanstvenikov že od pradavnine dalje, ko se je mladim motal po glavi le bojni ples okrog ognja, lov na zblaznelega mamuta in valjanje po blatu. Ta nenavadni pojav se imenuje nenadna izguba koleščka v glavi. Če vam ponoči ne da miru sveža skrivnost, darilo, ki ga boste dobili za rojstni dan čez dva dni, sosedova Eva, ki se vam že nekaj časa sladko nasmaha, ali pa težka kontrolna naloga, ki vas čaka jutri pri slovenščini in se ji ni moč izogniti,

KULTURA

me boste prav dobro razumeli.

Mene pa muči kolešček, ki se je pred kratkim izgubil in ni o njem ne duha ne sluha. Ko sem o iskalni akciji obvestila že vso vas, z listki preobesila nekaj trgovin, ga iskala za omaro, v šolski torbi, dala obvestilo o ugrabitvi v časopis in sem srečo poizkusila na radiu, kjer sem v eter zakričala nekaj "full" obupanih besed in sem s solzami v očeh na ulici prepričala nekaj mimoidočih, da se pridružijo iskanju pobeglega koleščka, ki je neznanokam odšel tistega dne, sem z navdušenjem upihnila trinajst svečk na torti. Vse bolj sem že razmišljala, da se je g. Kolešček (če je že toliko cirkusa okoli njega, ga bomo pa še vikali) odpravil na nekajletni dopust na Sejšelske otoke, razglednice pa mi ne namerava poslati. Življenje pred usodnim trenutkom je naravnost idealno. Ko zagledaš luč sveta, te obkrožajo žarometi, nekaj ljubečih rok in navdušenih vzklikov, da je to malo rdeče bitje čudovito. Potem se slavi vsakič, ko podre kupček, sede na

"kahlo" in opravi tisto, čemur je ta zadeva namenjena. Na trak posnamejo v večer spomin, ko se jim je zazdelo, da je bleknilo MAMA. Nato pa se v tej pravljici zgodi usoden preobrat. Kupček naenkrat pomeni skrajno nevzgojeno riganje, sedenje na školjki s časopisom v roki pa nadvse grda razvada. Šola postane PETO KOLO, sliko mame in očeta pa zamenja Leonardo di Caprio. Vsa dekleta želijo postati manekenke, zato sledi obdobje krutih shujševalnih kur. Sladke, ljubke oblekice zamenjajo luknjaste kavbojke, pravljico o Sneguljčici pa preglasno donenje tehno glasbe. Televizija postane najbolj nujna življenjska potreba. Preprosto povedano, vse se obrne na glavo. In ko ti predajo diplomu, te naenkrat obvestijo, da ga imaš spet (kolešček namreč) na pravem mestu. Znanstveno je dokazano, da bo ta primer tudi v prihodnje zbuja hude polemike, zato ga bodo prepustili NASI-nemu oddelku za nenavadne pojave.

Ana Hudobivnik 7.b

Kolo časa

R

avno ko sem se prebiral iz ozvezdja Raka v

ozvezdje Dvojčka, se je v moji raketi pokvarila zmožnost obračanja - krmiljenja. To je sicer hudo, vendar v ozvezdju Dvojčkov itak ni nobenih teles, v katera bi se lahko zaletel. Tako sem na slepo letel skozi ozvezdje Dvojčkov. Sam rakete nisem mogel popraviti, kar sem zvedel šele po poldnevem mučenju in popravljanju, ki bi bilo v vsakem primeru neuspeh, saj sta za popravilo potrebna dva človeka. Zato sem hitro nekaj pojedel, in ker sem bil utrujen - od popravljanja - sem šel spat. Ponoči sem se zbudil zaradi nekih tresljajev, ki sem jih začutil. Ker sem bil na ladji sam, je bilo to zelo čudno. Zbudil sem se, vendar sem bil še na pol v snu. Pred sabo sem zagledal človeka, ki mi je bil zelo poznan. Pravzaprav sem bil to jaz - česar pa nisem verjel. Človek je govoril, naj vstanem, da greva hitro popraviti

ladjo. Rekel sem si, da sanjam in odgnal drugi jaz stran. Nekaj je še govoril, a potem je uvidel, da se ne bom zbudil, zato je odšel. Ko sem se naslednji dan zbudil, sem hitro nekaj pojedel in odšel v centralno sobo, kjer so mi po radiu sporočali nekaj o nekih kolesih - vrtincih. To so bili časovni vrtinci, in ker sem bil brez nadzora nad ladjo, je bila velika nevarnost, da se vanj ujamem. Tedaj pa sem se spomnil na včerajšnjega obiskovalca, ki sem si ga razlagal kot sanje. Sedaj sem vedel, da je bil to obiskovalec iz prihodnosti. Ker sem pač vedel, kaj se bo zgodilo zvečer, sem se zaklel, da bom zbudil svoj mlajši jaz, da bova popravila krmila - kajti, če jih ne bova, je nevarnost, da se zapletem v še večje vrtince in lahko se zgodi, da bo na ladji pet, deset, celo sto jazov. Tega pa si nisem želel. In res. Ko je prišel večer, me je premetavalo po ladji in odneslo me je en dan nazaj. Zelo sem si prizadeval, da bi zbudil svoj jaz, pa mi ni uspelo,

KULTURA

saj me je ta napodil, češ naj ga ne motim pri spanju in naj izginem iz njegovih sanj. Sam sebe sem preklel, zakaj se prejšnji dan nisem zbudil in ladja bi bila že popravljena.

Kmalu sem se zapletal in zapletal v te vrtince in kmalu sem se zaletaval sam vase. Nekateri so prišli iz prihodnosti, nekateri iz preteklosti in takrat smo se začeli prepirati, kdo je pravi jaz. Seveda sem bil to jaz, ampak tako so mislili tudi deseteri drugi na ladji. Zavladal je vsesplošen prepir. Nihče pa se ni spomnil, da bi popravil krmila.

Tako se nam je dogajalo, da je mlajši jaz udaril starejšega, čeprav je vedel, da jih bo tudi sam nekoč fasal.

To se je dogajalo vsaj teden dni. Končno sva dva jaza popravila krmila in zapeljal sem skozi zadnji odrešilni vrtinec na poti, ki je postavil in zavrtel stvari, kamor pašejo.

Na ladji sem ostal sam, ostali pa so odšli v svoje čase, kot je lepo in prav.

Ajda Blatnik, 8.b

Kolo življenja

Kaj nas žene naprej? Kaj je tisti bencin, ki nam da moč za nadaljevanje poti? Je to denar? Hrepenenje po uspehu? Mogoče radovednost, kaj se bo na svetu še zgodilo? Ali pa preprosto strah pred smrtjo? Vprašanj ogromno, odgovora pa nikjer! Ko se nekaj začne, se drugo konča, ali pa, ko se nekaj konča, se drugo začne.

A življenje teče dalje. Začelo se je že pred milijoni in milijoni let. Življenje majhne žuželke, življenje planktona, življenje človeka, vse se je začelo in še traja, nikoli ne odneha. Kot če poskusimo narisati krog, ne začetne in ne končne točke ne moremo določiti, vse se vrti v neskončnost. Nekdo umre, spet drugi se rodi; za nekoga konec, za drugega začetek.

Nina Friedl, 8.b

TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

je letos potekalo v znamenju nagajive, zaljubljene, resne, zafrikljive - skratka: fulaste poezije izpod peresa **Toneta Pavčka**.

Od treh predpisanih pesniških zbirk smo se najbolj posvetili zbirki MAJNICE (s podnaslovom Fulaste pesmi). Tema našega tekmovanja pa je bila: VSE JE ENA SAMA LJUBEZEN.

Bronasta Cankarjeva priznanja:

Teja Vervega, 8.č
Neža Naglič, 8.c
Nina Friedl, 8.b
Mojca Križaj, 8.b
Maruša Jošt, 7.b
Matej Grubič, 8.a
Ana Hudobivnik, 7.b
Jure Gros, 8.c
Polona Pegam, 7.a
Aleksandra Radojc, 8.b
Mateja Zalokar, 7.a
Rok Okorn, 7.č
Meta Jelovčan, 7.č

Srebrna Cankarjeva priznanja:

Teja Vervega, 8.č
Maruša Jošt, 7.b
Nina Friedl, 8.b

Zlato Cankarjevo priznanje:

Neža Naglič, 8.c

ČESTITAMO!

KULTURA

Nekaj je v zraku

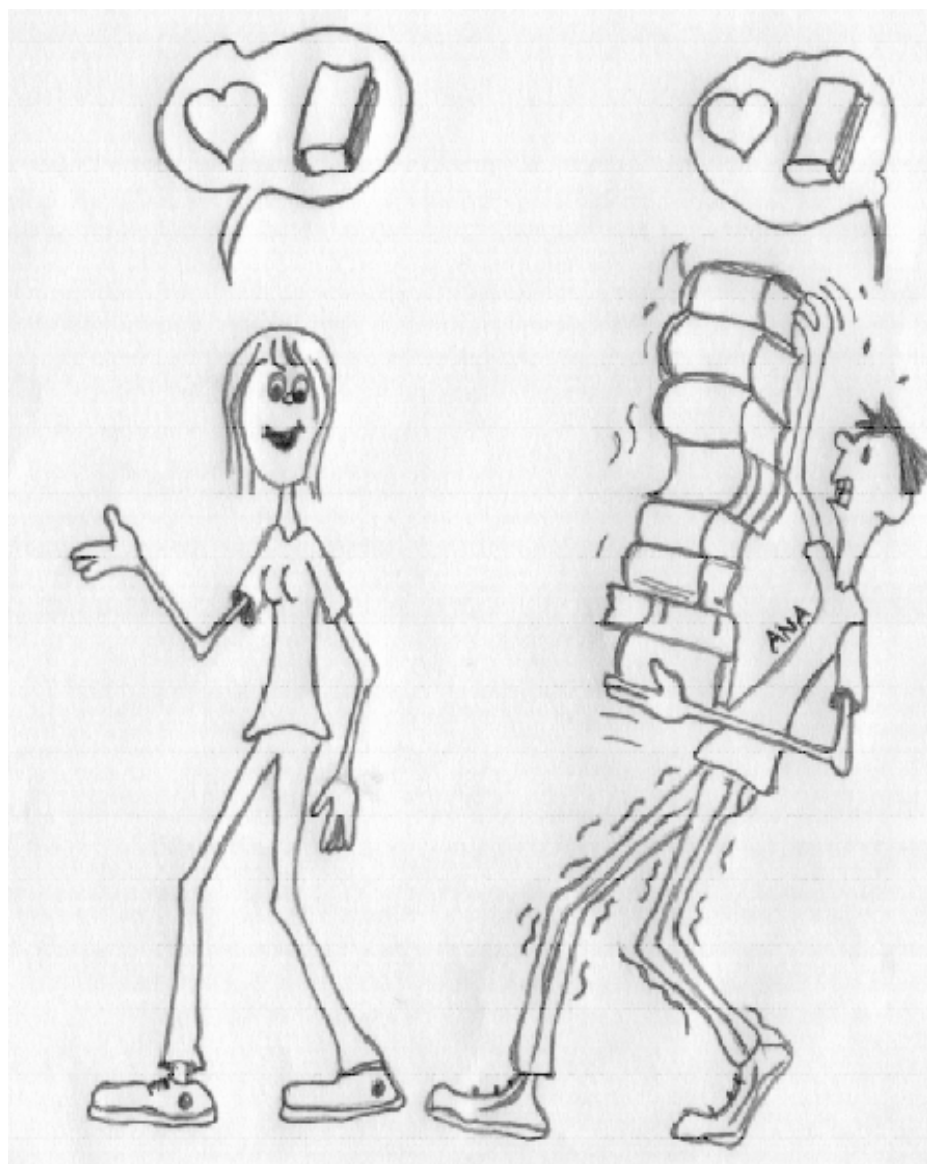
ekaj je v zraku.
Zagotovo. Nekaj JE v
zraku. Nekaj
neizrekljivega. Nekaj
velikokrat rečenega.

Nekaj lepega, človeškega. Nekaj
je v zraku vedno. Nekaj je v zraku
zgoščeno spomladi. Nekaj odseva
ljudev v očeh. Nekaj odmeva ob
vsakem koraku. Vedno je
prisotno. Sluti se. Čuti. Nekaj
svežega in nekaj večnega. Sliši se.
Sliši se kot lepa beseda, kot lepa
pesem. Poslušaj se. Poslušaj se kot
ptičje petje. Kot potoka
žuborenje. Vonja se. Vonja kot
travniških cvetic vonj. Čuti se. Čuti
kot narava. Kot sprehod v naravi
ali kot sprehod po parku. Sluti se.
Kot lepo vreme. Kot sveže sončno
vreme. Občuti se. Občuti ob
sočloveku. Občuti kot dotikanje.
Dotikanje rok. Telesa.
Izbruhne ob lepem vremenu.
Izbruhne spomladi. Izbruhne v
naravi. Izbruhne vedno. Zagotovo.
Izbruhne... In ostane. Ostane za
več kot samo trenutek. Ostane za
vedno. Ostane. Kot spomin.
Ostane kot fotografija. Ostane...
Nekaj je v zraku. Nekaj se vije iz
ljudi. Nekaj osrečuje ljudi. Nekaj
navdihuje ljudi. Nekaj zblizuje
ljudi. Nekaj spremlja ljudi.
Spremlja ob vsakem koraku. Ob
vsakem šepetu. Vsaki misli.
Vsakem šumu. Obkroža nas.
Obkroža nas tu. Obkroža nas tam.

Obkroža nas vsepovsod. Nekaj nas
obkroža. Nekaj znanstveno
nedokazanega. Nekaj znanstveno
neoprijemljivega. Nekaj človeku ne-
tujega. Nekaj človeku nedojemljivega.
Nekaj najlepšega. Nekaj še lepšega.
Nekaj je bilo vedno v zraku.

Nekaj je v zraku. Nekaj bo vedno
v zraku. LJUBEZEN!!!

Alexandra, 8.6

KULTURA

VSE JE ENA SAMA LJUBEZEN

8.9. 1998

Dragi dnevnik!

anes je petek. Še en pričetek vikenda, jaz pa si spet želim ponedeljek. Do takrat je le še 48 ur in dva dni, pravzaprav 2880 minut. Človeška pamet tega ne more razumeti, zate pa vem, da veš, kako se počutim. Gre namreč za čustvo, čudno, vendar čudovito. Zgrabil me je virus ljubezni, za katerega pa znanstveniki še niso našli zdravila. Vse se je začelo pred tremi dnevi, ko sva s prijateljico Petro sedeli na klopci na hodniku. Mimo je prišel kratkolasi fant, mi simpatično pomežiknil in pristopil k nama. Petra naju je predstavila in njegova ljubka usta so se razširila v nasmeh. Srce mi je divje razbijalo in po pogovoru z njim sem ugotovila, da prijaznejšega, lepšega, popolnejšega in duhovitejšega bitja na Zemlji ni. Včeraj me je ponovno poklical in vse

besede so postale nekaj pomembnega in strašno zanimivega (temu bo priča tudi telefonski račun ob koncu meseca). Zvezek za zgodovino je postal prava slikarska umetniška galerija, njegovo ime je na vseh klopeh, telefonska številka pa krasi vsako stran mojega zvezka. Odkar ga poznam, sem opazila še lepoto lipe, ki stoji na sosedovem vrtu že vrsto let. Zadela me je puščica Amorja. Življenje je kakor pesem.
Tvoja Ana

18. 9. 1998

Dragi dnevnik!

Torek. Na pesem življenja ne najdem več rime, ne briga me več petje ptic, nasploh življenje je en sam obup. Ko sem danes s polno mero slabe volje odvihrala iz učilnice, sem na hodniku zagledala njega. Vendar... ni bil sam. Zraven njega je vsa prelepa stala ona, ošabnica, da te kap zadane. Prav prismuknjeno se je ovijala okoli njega in mu

dala vedeti, da ji je všeč. S posladkanimi besedami je pritegnila njegovo pozornost. Bolečina me je potegnila vase in grozen občutek se je prilepil name kot stokilogramska utež. Dih mi je zastal in kot ubita sem obstala sredi hodnika. Najine oči so se srečale in strela je grozovito, s turbo hitrostjo švignila po hodniku. Ljubezen se je spremenila v sovražstvo. V meni sama jeza. Čeprav sem občutila velik odmerek bolečine in sem se spopadla z najhujšo in zame najbolj bolečo najstniško težavo, sem mu hvaležna. Postala sem nadvse samozavestna, verjamem vase in po duhu sem VEČJA. Kakor bi rekla moja babica: "V vsaki slabi stvari je nekaj dobrega."
Tvoja Ana

Ana Hudobivnik, 7.b

23. 10. 98, sreda, 20:35

Pozdravljen v čudovitem svetu ljubezni, prijateljstva in miru. Verjetno se sprašuješ, dragi dnevnik, čemu sem

se danes prelevila v filozofa. Naj ti pojasnim. Na novo sem zaljubljena. Zaljubljena v fanta, ki ga poznam že iz vrtca in se mi je vedno zdel otročji in nedorasel svojim letom. Danes pa sem ga spoznala na športnem dnevu in ugotovila, da sem se popolnoma motila o njem. No, ne popolnoma. Je malo otročji, vendar me to sploh ne moti več. Glavno je to, da je zelo duhovit, zabaven in nadvse prijazen. Na vrhu hriba sva s Tino jedli sendviče, ko je pristopil in vprašal, če ima katera od naju telefonsko kartico. Ne vem sicer, zakaj jo je rabil, a sem mu jo vseeno dala. Čez pet minut jo je prinesel nazaj in se usedel k nama. Kmalu smo se začeli pogovarjati. Več sem zvedela o njem, bolj mi je bil všeč. Tisti dan me je velikokrat pogledal in se mi nasmejal. Tako da se mi je na koncu zdelo, da sem mu mogoče celo všeč. Ima čudovite rjave oči in rjave lase. Jutri se spet vidiva v šoli. Če se bo zgodilo kaj novega, se spet vidimo!
Lep pozdrav!

KULTURA

24. 10. 98, četrtek, 17:25

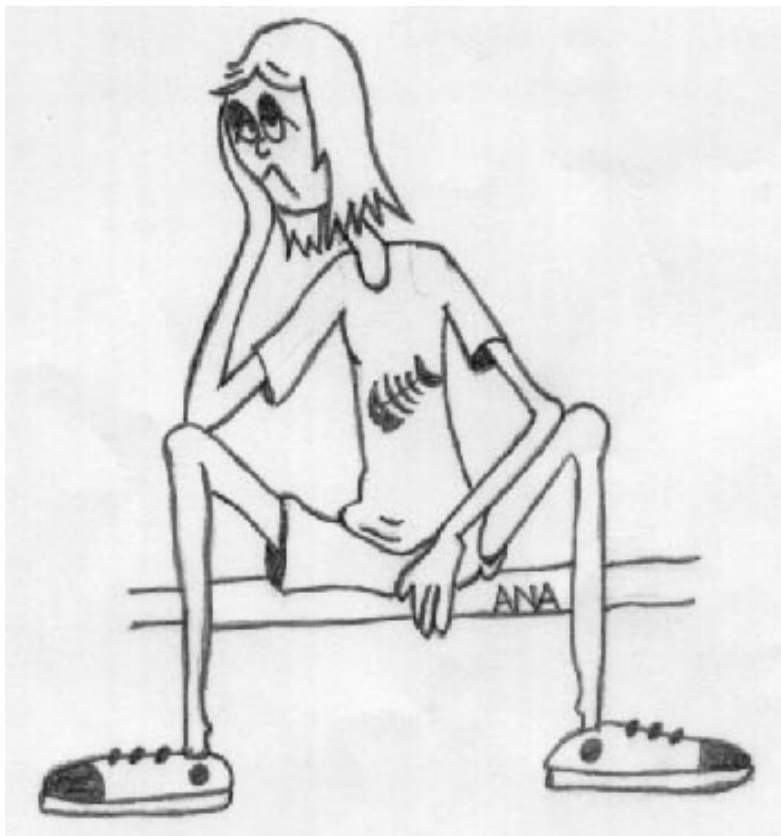
Ne vem, kaj sem naredila Bogu, da mi je uničil življenje. Vse je bilo v redu, dokler ni prišla do mene govorica (vsi namreč že vedo, da mi je Aleš všeč), da se muzdim samovšečna in naduta in da on nikoli v življenju ne bi hotel imeti nič z mano. Tudi Tina je rekla, da je to slišala. V trenutku se je spremenila v mojega sovražnika. Čeprav ni rekla, da verjame govoricam, sem ji zelo zamerila, saj sem bila v tistem trenutku besna na ves svet, še najbolj pa nase. Da sem bila lahko tako neumna, da sem verjela, da bom jaz všeč njemu. Temu fantu, za katerim skače pol naše šole. Ženska polovica. Peto uro so se razširile govorice, da se mi je nasmihal samo zato, da bi naredil svojo simpatijo Tino

ljubosumno. Sedaj sem ji pa zares zamerila. Da me najboljša prijateljica takole prevara. Pa rekla mi je, da ji je Aleš všeč, vendar ga bo prepustila meni. Jaz sem trenutno na svetu brez pomena in sploh ne vem. Najraje bi

slučajno zanima. Situacija sploh ni bila tako brezupna. Ko sem se v baru "utapljala" v tretjem kozarcu stock-kole, se je k meni usedel, ne boste verjeli - Aleš. Seveda sem se takoj obrnila stran, kot da ga ni. Potegnil me je za rokav in rekel: "Moraš me

Bo sploh še hotela biti moja prijateljica, če se ji opravičim? No, saj bom to drugič opisala. Po moje me bo razumela No, nazaj k Alešu. Šla sva na zrak in skoraj nevede sva se poljubila. Tisti poljub je bil čaroben. Ima tako nežna usta. Odpeljal me je domov na skuterju. Pred trgovino sva se še pogovarjala. Bomo videli v ponedeljek v šoli. Tiste obraze nevoščljivih sošolk. Moj je, samo moj. P. S. Pred petimi minutami sem klicala Tino. Vse je v redu, še sva najboljši prijateljici. Čestitala mi je za Aleša. Ona pa ima že novega v mislih. No! To bi bilo vse. Lep pozdrav od srečno zaljubljene najstnice!

Maruša Jošt, 7.6

se ubila. Da bi bilo konec te bolečine. No, se vidimo drugič, če sploh bo drugič.

25. 10. 98, petek, 22:10

Danes sem bila v mestu. Sem še živa, če koga

poslušati. Vse, kar si slišala v šoli, je bila laž. Nikoli nisem rekel, da si samovšečna, in v nikogar nisem zaljubljen (PREMOR) razen vate." Pogledala sem ga in se mu nasmehnila. Spomnila sem se na Tino. Jaz pa sem se skregala z njo brez razloga.

KULTURA

VSE JE ENA SAMA LJUBEZEN

3. december 98

Spet sem ful zmešana. Kamorkoli se obrnem, vidim njega, njega in še enkrat njega. Zakaj mi misli uhajajo k njemu? Zakaj? Neprestano sem raztresena, ves čas se smejim, na vprašanja odgovarjam zelo zmedeno ali pa sploh ne odgovorim. Mislite, da sem nora? Ali vi ne bi bili, če bi se vam zgodilo tole:

Tiho je. Šolska ura gre h koncu. Učitelj teži s svojo teorijo, jaz pa umiram od dolgčasa. Še pet minut. Ne bom preživela. Če se hitro ura ne konča, bom umrla. Minute so se vleklye, svet se je vrtel počasi kot še nikoli. Slišal se je vsak dih, učitelj pa je govoril in govoril. "Pismo!" sem si rekla. "Kako ne more vedeti, da nam je do šole kot do poročil na televiziji in da v teh letih živimo vsi nad oblaki!" Ne boste verjeli. Zazvonilo je. Srce mi je

kar poskočilo, ko sem se zavedela, da ga bom videla. Da, videla. Gruče ljudi so se zgrinjale po hodniku in med njimi je bil tudi on. Da, on. Srce se mi je kar zasmajalo ob pogledu nanj. Njegove oči, nasmeh. Sploh veste, kako je to? Kako je, če popolnoma okameniš? Mislim, da sem postala obsedena z njim. Mi zdaj verjamete, da sem nora? Obseden biti z nekom je hujše kot biti zaljubljen v nekoga. Odločila sem se, da ne bom več mislila nanj, da bom zdaj zbrana. Saj je veliko zaljubljenih, pa niso tako odtrgani kot jaz. Vsaj mislim, da ne. Ali mi bo uspelo? Dvomim. Vendar punca, če boš že na začetku vrgla

puško v koruzo, se ne boš znebila misli nanj. Vprašanje je le, če hočem misliti nanj. Še en problem pa so starši. Kako lahko nekdo, ki je že odrasel, mislim, izkušen, tako teži. Če dobro pomislim, mi kar naenkrat vsi težijo. Učitelji, starši, prodajalke, še celo sosedi. Upam, da se mi bo svet nehal vrteti s tako neznosno hitrostjo in da se bom umirila, saj sem že sama sebi odveč. Upajmo na najboljše.

27. december

Koza neumna! Mislila sem, da se bo kaj spremenilo. Samo zatiskala sem si oči pred dejstvom. Ne more se mi tako zagnusiti, da bi nehala misliti nanj. To ni mogoče. Da bi se zbrala? Ha, ha. Še dobro, da imam vsaj prijateljico, ki ji izpovem vsa svoja čustva, drugače bi me še razneslo. Še vedno

je on na hodniku, še vedno se mi nasmeje, še vedno me pozdravi. Nič, popolnoma nič se ni spremenilo. Počutim se kot raztresena Ally v nanizanki. Polno problemov, nasmehov, vsega je polno in preveč. Zdaj sem se počasi sprijaznila, da še dolgo ne bo bolje in da ga bom imela še vseeno rada, pa čeprav skočim z nebotičnika. Ljubezen je res lepo čustvo, res nekaj najlepšega, vendar če je v zmernih merilih. Ne boste verjeli! Starši še vedno težijo. Pa naj le malo navijem glasbo, se že derejo: "Utišaj!!" Obup. Težave. Problemi. Za vse je kriva ljubezen. Vse je ful bedno.

Če ste si rekli: "To je pa, kot bi jaz pisal!" se ne čuditi. To so pač takšna leta in čeprav je vsak svoje vesolje, smo si še vedno malo podobni.

Mojca Kržaj, 8.b

KULTURA

VSE JE ENA SAMA LJUBEZEN

16. januar 1998

ako lepo je,
ko te
obišče, ko
te preplavi,
ko ti

odgovori na vsa
vprašanja. To močno
čustvo, ki veže ljudi
skupaj in jih
zapolnjuje. Ob njej
nisi nikoli žalosten,
vedno je tvoja in ti
razkriva svoje
skrivnosti. Ob njej
nisi osamljen,
spremlja te, kjer koli
si in kar koli počneš,
a le, če ji odpreš
srčna vrata, ko
potrka nanje. V
otročkih letih je
razigrana, v puberteti
fulasta, v starosti
dočakana, a vedno je
tista prava, le ona,
edina. Je kot kažipot
otroku, Kot tisto
najlepše mladostniku
in smisel odraslemu.
Na žalost je kar nekaj
ljudi, ki jo ignorira, ji
ne pusti blizu, in

posledica je nasilje,
ki ima pogosto
glavno besedo. Ali je
res tako težko imeti
koga rad? Ali je res
vsa rešitev v prepirih,
grožnjah, vojnah? Kaj
je vzrok
nеспametnega
mišljenja človeštva?
Kaj ne bi bilo lepo,
da bi ji vsi odprli, ko
bi prišla! Prepričana
sem, da bi bilo na
svetu manj zla, več
sonca in manj
trpljenja. Kajti ona je
dušno zdravilo,
tolažba žalostnim in
misel zamišljenim.

20. maj 1998

Danes se mi zdi vse
tako čudovito, tako
brezskrbno, kot da bi
bile rešene vse
težave. Najraje bi šla
pod nebesni svod,
šla na potovanje z
najmehkejšim

oblakom v deželo
sonca, cvetočih
travnikov, bistrih
voda. Kaj ni narava
čudežna? Večno
živi, spomladi,
jeseni, poleti,
pozimi, večno je
tam, mlada, sveža in
življenja polna.

Ravno zdaj je
najlepše. Vse diši
po pomladi,
življenju. Po parkih
so vidni odtisi
korakov
nerazdružljivih
parov. Oh, vse je
tako prekrasno.
Jasni dnevi,
zvezdnato nebo,
majniška sapica, vse
me obdaja. Oh, naj
nikoli ne odneha!
Naj me popelje ta
neznani čudež skozi
svoj svet in razkrije
svoje skrivnosti.
Ravnokar sedim v
svoji sobi in
zamišljena zrem
skozi okno. Želim
si, da bi se čas

ustavil, da bi bilo
večno vse tako lepo,
kot je danes. Le kaj
je tisto, kar me
odvrtača od šolskih
knjig, kar me žene v
neznano?

Vprašanj je veliko,
odgovor nanje pa
vedno isti. Nihče ga
ne more zgrešiti.

Zaprem dnevnik in se
odpravim na
potovanja,
sanjarjenja; kajti
danes je dan, ko mi
je potrkala na moja
srčna vrata in jaz sem
ji odprla.

Nina Friedl, 8.b

KULTURA

VSE JE ENA SAMA LJUBEZEN

Četrtek, 16. 4. 1998

anes je prav poseben dan. Dan, ko sem se odločila, da spet začnem pisati dnevnik. Saj vem, da sem trapasta, ker se tega nisem spomnila že prej! Saj vendar že cel ljubi teden ležim, ležim in ne počnem nič drugega. Kaj mi pa sploh preostane s takim direndajem v trebušni jami. Pa saj to je neznosno!

Pisanje dnevnika se mi zdi zelo "in", saj ga pišejo skoraj vse moje prijateljice in tudi Sanja. Prav tako mišljenje sem imela, ko sem se podobnega početja lotila že pred kakšnim letom. A sem zelo neredno dekle. Dnevnik sem pisala le nekaj tednov. Dovolj besedičenja. Saj vendar nočem, da bi bil moj dnevnik poln slavospevov samemu sebi. Kaj pa mi bo to koristilo, ko bom stara in betežna, kot da ga le v peč poženem, kos za kosom, list za listom in si mislim: Mladost je norost!

Doma je dolgčas. Trenutno ni v trdnjavi

nikogar, razen mene in ribice Kiki. Z njo si pa tudi ne morem nič pomagati! Ko bi vsaj bila hrček in bi jo lahko božala...

Zunaj je pomlad in zvončki so že zdavnaj odcveteli. Pari se sprehajajo po samotnih potkah in šepečejo sladke besede, ki se v srcu zasidrajo. Kaj pa jaz in Jure? Bo sploh prišel? Bo še hotel govoriti z mano? Kako sem lahko zbolela na dan svojega prvega zmenka? Če me to kdo vpraša, samo z iztegnjenim palcem pokažem gor, tja, kjer prebiva On.

Pa ravno tako fino nama je šlo! Tisti njegov pogled in njegova bližina sta me spravila čisto iz tira, v zakone breztežnosti in zasanjanosti. Zdelo se mi je, kot da je svet ves lep, ves odet v rožnat puh. Povsod je bil z mano on. Kje je zdaj? Počutila sem se, kot da me spet nekdo ima rad, da je spet nekdo vesel, da sem tu. Mama se zame itak ne zmeni več kot to, da mi prinese zdravila vsake tri ure. Pa kuha. In pere. Pač

počne to, kar počnejo mame. A brez veselja, brez materinske ljubezni. Očeta zdaj že dva meseca ni. Kadar gre, je navadno slabe volje. Skozi kuhinjska vrata se sliši: "Že spet to potovanje, kaj! Henrik! Ne odhajaj! Poslušaj, če ti rečem!" In spet: "Ne bom jaz večno sama tule čakala tebe, da se vrneš. Ohoho, da ne!!" On pa jo le poslušaj, vedno znova in znova isto, kakor bi se mama že davnega leta, ko je bila še živahna in izvirna, spomnila teh besed, se posnela in zdaj že leta in leta predvaja eno in isto kaseto. Mama je doma. Končala bom.

Petek, 17. 4. 1998

Danes me trebuh ne boli več tako hudo. Sploh se mi ne vrti. Kot bi že bila zdrava, pa moram vendar počakati, da se telo oddahne in spočije. Mogoče bom poklicala Sanjo, da mi prinese zvezke. Če bo tako, potem bom imela popoldne polne roke dela.

Kmalu bo nedelja in očka pride nazaj. Kako

sem ga že pogrešala! Vedno ko pride, prinese s seboj tisti vedri duh. Mama se ga kaj kmalu naleze in imamo se lepo. Ko bi le že prišel... Zdi se mi, da slišim zvonec. Ura je dve popoldne. Mama bo doma šele ob pol štirih. Grem odpret.

Jure je bil!!! Moj Jure! Prinesel je vijolice in nič ni bil jezen! Juhu, jaz pa sem že mislila, da me je pozabil.

Ko sem šla odpirat vrata, se mi še sanjalo ni, kdo bi lahko bil. Pa je bil Jure! Kar v domači halji sem mu odprla. Vsa krmežljava in skuštrana sem stala med vrati. Srce mi je poganjalo kri po žilah. Kako me je presenetil!

Nedelja, 19. 4. 1998

Očka pride popoldne. Mama že cel dan kuha in me celo sprašuje, kaj bi rada, da bi imeli za kosilo. Izbrala sem morsko rižoto, ki je očkova najljubša jed in sestavine za ta kuharski čudež vedno

KULTURA

VSE JE ENA SAMA LJUBEZEN

hranimo v hladilniku. Včeraj se je spet oglasila moja nerednost. Nič nisem pisala. Pa kaj zato. Saj se ni zgodilo nič posebnega. Celo dopoldne sem se srečna smehljala, saj me ima Jure še zmeraj rad. Popoldne pa sem prepisovala snov iz zvezkov, ki mi jih je prinesla Sanja. Saj je vendar moja prijateljica - kadar v šoli manjka ena od naju, ji druga prinese zvezke, in sčveka vse novice, seveda. Ura je devet zvečer. Zadovoljna ležim na postelji v svoji sobi. Očka in mamica sta v dnevni sobi. Nič se ne dereta. Očka sedi na stolu pred televizorjem in z enim ušesom posluša mamico, ki pospravlja posodo, vso pomazano z duhom po čudoviti rižoti. Mama jo je skuhalo toliko, da smo jo imeli še za večerjo. Oči mi je prinesel

parfum. Diši po pomladi, po ljubezni. Mama je spet začela dobivati signale v svoje oddaljeno omrežje, da obstajam. Poslušaj me kot včasih. Potem, ko sem objela očka, od veselja, ker se je vrnil, sem objela še mamico. Navadno je hladna in tiha, kadar gre za take reči, a vem, da je jokala, ker sem videla bisere sreče v njenih očeh. Jure in jaz greva v sredo v kino. Igra neki ruski film. Sicer pa sploh ni važno, kaj igra, samo da sva midva skupaj. To bo najin prvi pravi zmenek. Tako sem vesela, da se skoraj tresem. In roke se mi potijo in po podplatih me žgečka. Ne vem čisto natančno, a zdi se mi, da prav domnevam. To je od ljubezni, od nenadne sreče. Svet je spet zavil v rožnat puh in spet je mehka rosa legla na srce. Vse je ena sama ... ljubezen!!!

Teja Vervega, 8.č

1. maj 1998

pet sva bila skupaj. In še vedno sva. Tu si. V meni. Ne izpustim te.

Kajti v meni živiš. In misli nate so kot nevidni palčki, ki črno-bele dni oblečejo v pisana oblačila; ki pričarajo napev puščobnim besedam; ki iz enobarvnih niti spletejo mavrični pajčolan... Tako srečna sem - napolnjena s čarobnim prahom, ki ga sestavljajo majceni nasmehi in sladki poljubčki; radoživi hihitajčki in nagajivi zmajčki... Razneslo me bo! Kajti prav zdajle cela sestojim iz ničesar drugega kot le iz ljubezni. In kaj sploh je to - ljubezen? To je nekaj gromozanskega - nekaj sladkega, mehkega; nekaj, kar se topi v ustih in zvabi nasmeh na vsake ustnice; nekaj, kar zaiskri še tako otožne oči... Ljubezen je nekaj večnega. Pravzaprav je - življenje samo.

In dokler sem zaljubljena, živim - v imenu ljubezni... In nje sli so vsi globoki pogledi in drobni dotiki, ob katerih vztrepetamo; in nespanec, ki se prikrade ob vročih nočeh... A njeni sužnji so nič hudega sluteča srca... Ko jih prebode puščica ljubezni, se je zlepa ne iznebijo. Tudi hudobna zna biti, ta ljubezen. Zna vkleščiti srce in ga ne izpustiti - težko se osvobodimo njenega prijema. Pa vendar ljudje po njej znova in znova hrepenimo. Kot bi iskali srečo v nesreči. Kot bi si želeli hudega... Zakaj? Zakaj se nam toži po bolečini? Jo mar odtehtajo sladki poljubi in jo izbrišejo? Kdo ve... A vseeno - Čeprav smo si ljudje tako različni, čeprav smo tako nebogljeni, a hkrati vsak svoje veselje, - ljubezen živi v vsakem izmed nas. Je vse, je največ, kar imamo.

Neža Naglič, 8.c

KULTURA

Dragi

*Videla sem te v vodi,
drugič na plaži,
tretjič pa sem
zaljubljena bila.*

*Zdaj še ne vem,
kakšna je ta ljubezen,
ampak, ko mi poveš,
bom takoj vedela.*

*Vem, da rime ni,
ampak pri srcu si mi,
zato povej mi,
kako se ti zdi.*

*Če drugo imaš,
raje kar povej mi,
saj v to ne dvomim,
ko pa tako super si.*

Zaljubljenka

Ki ga ljubim

*Njegove modre oči
so me spominjale na morje.
Čeprav je bil včasih tiho,
nasmeh bleščeč je imel.
Vedno, ko se spomnim nanj,
pomislím,
kako je bil ljubezniv,
kako je bil iskren,
kako je bil nežen.
On je tisti pravi,
ki ga ljubim,
ki ga želim,
ki ga hočem.
Vedno, ko sem ga videla,
sem se stopila
kot čokolada na soncu.
Veliko sva bila skupaj,
veliko sva se pogovarjala
o raznih stvareh.
Uživala sva
počitniško ljubezen.*

Teja Luževc, 7.b

Nora ljubezen

*Full sem zaljubljen vate,
da mislim samo nate.*

*V šoli cvečki letijo
in doma mi vsi težijo.*

*Ti pa gledaš samo Miha,
ki ti stalno na dušo piha.*

*Želim te dobiti nazaj,
zlepa ali zgrda,
da se mi zares ne utrga.*

*Ljubezen je mama,
ljubezen je ata,
ljubezen si ti,
ki z menoj guliš šolske klopi.*

*Ko mi zjutraj pogledaš v oči,
se mi cel svet lepši zdi.*

*Še matematika se lažja mi zdi,
ker ti pri meni si.*

*Bila sem na žuru
in tam videla Jana,
sedaj sem vanj grozno zatrapana.*

Zbrala Maja Petrič, 7.b

KRIKČEVE DOGODIVŠČINE

Tehnični del uredništva Krika se v imenu nepopoljšljivega ŠKRATA opravičuje Teji, ker ji je v prejšnji številki taisti zloglasni ŠKRAT pojedel (zameštral, izgubil) več kot tretjino njene super Kemijske ljubezni. Ali pa je prišlo do nenavaden kemijske reakcije - kaj se ve. Upam, da ste zgodbo prebrali na dušek - in uživali! Mi pa se bomo poskušali poboljšati.

BITKA OPOLNOČI ali KRIKEC & TISKARSKI ŠKRAT

D rahi bralci, ko ste zadnjič počeli tisto, kar pač v življenju najraje počnete - brali Krik - ste ugotovili, da se nam od časa do časa pojavlja določen problem. Kar hud. Tako je. To je tiskarski škrat! Hočemo ali nočemo - to je pač usoda skoraj vsakega časopisa, tudi našega (kljub temu, da je leta na taakooo visoki ravni...). No torej. Ker sedajle že začenjate godrnjati in si mislite: "Pa kaj to mene briga?! Problem je problem - in ker je po naključju vaš, se ga pa še vi iznebite!" Vidite, zato smo stvar vzeli v roke in se z njo spoprijeli. Obstajajo pa še drugi razlogi za to; npr. to, da je Teja, ko je videla, da manjka 86% (a mal pretiravam?) njenega članka, pardon, ljubezenske zgodbe, napadla vse tehnične urednike, ki sedaj s polomljenimi udi ležijo v jeseniški bolnici. A o tem raje ne bi... (da se jim slučajno ne pridružim). No, naš plan je bil torej takle: Ker vsi dobro vemo, da je tiskarski škrat huda živalca, ki se

klati okoli le ponoči, natančneje opolnoči, smo si preskrbeli izvrstno opremo, da bi ga zasačili pri delu in z njim pošteno obračunali. Za ta podvig smo potrebovali izurjenega človeka - po možnosti kaskaderja ali kaj podobnega... In kot vam je že jasno, smo izbrali Krikca, čigar sposobnosti (kot ste lahko prebrali v Lady) prekašajo Schwarzenegerjeve. No, dovolj o tem. Krikca smo torej lepe zimsko-pomladne noči posadili v računalniško učilnico, v prostor, kjer naš Krik dobiva svojo podobo, popolnoma opremljenega za soočenje s tiskarskim škratom. Dali smo mu tudi nekaj izvirnih navodil, kako naš cajteng (oprostite izrazu) rešiti pred propadom. Tako smo ga tam tudi pustili in odšli v zasedo - polni pričakovanja. Seveda smo se potili in si grizli nohte, da je bilo hudo... Minila je ura. Minile so štiri. In potem smo se pač naveličali grizenja že rahlo izmaličenih nohtov, zato smo se odpravili pogledat, kaj se je zgodilo. Previdno smo odprli vrata

učilnice - in zagledali Krikca, nepoškodovanega; bil je tak kot prej, ko smo ga zapustili. Z eno samo razliko: imel je zaprte oči in prav strašno je smrčal. Tako se je vse skupaj končalo. In sedaj se postavlja vprašanje: ali je Krikec vse skupaj prespal in bo časopis zdelan enako kot prejšnjič ali pa je s svojim neznanskim smrčanjem škrate odgnal? Pa tudi, če ga je, saj so vsi tehnični uredniki napol mrtvi na Jesenicah. Ali nam bo uspelo? To boste, dragi bralci, ugotovili sami. Polistajte po časopisu in videli boste, kako je s to stvarjo... Vseeno pa, če naletite na kakšnega čudnega kujona (verjetno je kosmat, iz ust mu prav grdo zaudarja in če ga gledamo v profilu, rahlo spominja na g. Koložvarija) - takoj na policijsko postajo z njim. Naj oni obračunajo s tem presnetim škratom, saj za to so plačani, mar ne?! Mi, uredniki Krika, smo svoje opravili.

Neža Naglič, 8.c

LJUBEZENSKA ZGODBA

KEMIJSKA LJUBEZEN

ajski otoki,
peščene plaže,
delfini in
tropske ribice...

Vedno mi
pomaga, če v kriznih
trenutkih premišlujem o
čem lepem. Ker se taki
trenutki pojavijo večkrat
med poukom, moje
ocene niso nikoli takšne,
kot bi si človek želel.

“Majšar, negativno.”
Če bi to negativno
veljalo za izvide testa
glede na virus HIV, nič
ne rečem. Bila bi vesela.
A na žalost je bila
negativna kontrolna iz
kemije.

Le kako sem lahko... Ne,
pa toliko sem se učila.

Naj gre v ...

Zvonec me odreši. Vsa
razočarana in jezna do
lasnih konic se sesedem
na klop na hodniku. Su-
per! Še ena negativna.
Kljub učenju so moji
možgani kot cedilo, če
skozenj precedimo
skodelico kompota.

Pogled na uro mi pove,
da sem zamudila
avtobus. Jezna se
odvlečem iz šole. Srečo
imam. Čez pet minut
pripelje še en avtobus.
Stara škatla sicer, a
premika se še in tudi
lepo prazna je videti.
Mahnem jo na zadnje

sedeže. Raztegnem se
po vseh petih sedežih,
le moja torba prevzame
časten prostor ob meni.
Kot dva potuhnjena
kupa nesreče čepiva na
zadnjih sedežih. Kaj
bodo rekli zaradi enke
doma? V duhu se že
pripravljam na dolge
pridige v smislu: “Na
začetku leta se potru-
di, punca, če ne...” Moj
tastar nima smisla za
pregovore. Ko se mu v
podobni situaciji enkrat
omenila pogovor: Slab
začetek, dober konec,
sem ostanek dneva
preždelala zaprta v svoji
sobi, s knjigami za
družbo.

“Dobre ocene ti ne bo
Miklavž prinesel,” mi
je postregel ati in v
dokaz, da vendarle ljubi
in razume pregovore, še
hitro dodal: “Brez muje
se še čevelj ne obuje.”
Moje intenzivno
razmišljanje o bližnji
prihodnosti prekinejo
novi potniki. Sploh
nisem opazila, da smo
že tako daleč. Pravkar
so vstopili trije fantje. Z
nelagodno slutnjo
opazujem, kako se mi
“tolpa” vedno bolj
približuje.

“Dol s tega zica!”

“A gospod mislijo, da

so njeno veličanstvo
kraljica Elizabeta ali
kaj?”

“A maš kakšen prob-
lem?”

“Ne, ti ga imaš. Tale zic
je moj.”

Na 0,5 ostrižen pob
najbrž misli, da je
uradni lastnik te kripe.

“Mi je zlo žal, ampak
sem bla tle mal prej kot
ti.”

“Dej ji mir. A vidiš, da
se noče umaknt. Hrsk,
tjale se zicn.”

Moj angel varuh v
podobi dolgolasega
črnolasca. No fino.
Fantje se posedejo tako,
da lahko buljijo direkt
vame. Hvalabogu sem
preveč jezna, da bi mi
bilo nerodno.

Do konca vožnje me
obirajo. Jaz pa sem
mislila, da smo
demokratska država.
Da lahko v avtobusu
sedim, kjer hočem.

Doma pri kosilu zbiram
pogum, da bi staršem
povedala za kemijo.
Moram. Moram. Še to
popoldne.

Dobri načrti se sesujejo,
ko pokliče Sonja. Sonja
je moja bivša sosedica in
moja najboljša
prijateljica. Njej zlahka
povem za kemijo. Ona z

mano deli sovraštvo do
Knedlarce.

Ker se je Sonja preselila
v Kranj, se bolj malo
vidiva. Se pa veliko
slišiva, kar se pozna na
računu za telefon.

Skoraj eno uro samo
pretegujeva jezike. Kaj
je bilo tam in kdo je
videl koga početi kaj. Pa
da moram k njej priti
pogledat nekaj. Kaj? To
je pa presenečenje.

Po telefonski konferenci
se mi ne ljubi odriniti
med kemijske
zavozlanke. Te
postanejo še bolj
zavozlane, saj pišem,
kot bi poskušala narisati
preperelo vrstico, ki se tu
in tam skrči, nacufa in
pretrga. Tako nekako.
Preden grem zvečer
spat, si površno umijem
zobe. To pa zato, ker
moje misli spet tavajo
po kozmosu domišljije.
Zamenja jo slika treh
fantalinov, ki so mi
danes zagrenili vožnjo.
Spomnim se črnolasca,
ki se je potegnil zame.
Trapa! Kaj premišljuješ
traparije! Izpljunem
zobno pasto in grem
spat. Zaprem oči. Pred
mano se spat nariše
črnolasec. Pa ne da
sem...?

LJUBEZENSKA ZGODBA

Dan, ki sledi, mine brez težav. Nihče ničesar noče od mene in obratno. Danes imamo toliko ur kot včeraj. To pomeni, da se bom spet lahko peljala z istim avtobusom kot včeraj. Seveda samo zato, da se izognem množici zadihanih in prepotenih osebkov.

Udobno, kot prejšnji dan, se pričakujoče sesedem na zadnje zice. Pozorno opazujem drevesa, ki brezglavo drvijo mimo. Na naslednji postaji ne vstopi nihče. Prav. Potem pa nič. Do konca vožnje se ne morem znebiti občutka, da sem prevarana.

Doma strokovno ugotovim, da danes ni dan za kemijo. Poleg tega Knedlarce jutri sploh ni na urniku. Knedlarca. Njeno pravo ime je Tatjana Gorke, ime Knedlarca pa se je je prijelo že leta nazaj in ga nismo izumili mi, pač pa smo ga hvaležno prevzeli od prejšnjih generacij.

Danes je dan, da obiščem Sonjo. Odpeljem se v Kranj. Spet sedim na "svojem"

sedežu. Popolnoma sprostim svoje misli. Mislim na delfine, na morje, na plaže, na moje sanjske otoke s slapovi in skrivnimi izviri. Vse to na zadnjem sedežu avtobusa med potjo v Kranj.

Ustavimo se. Zvečer je navadno ta linija čisto prazna. Kdo vedri ob tej uri? Presenečeno pogledam. Proti meni prihaja moj angel varuh v zemeljski podobi. S spodbudnim smehljajem na faci ga počakam, da se primaje do zadnjega dela avtobusa. Na moje presenečenje se zloži poleg mene.

"Oo. A smo danes kaj boljše volje?"

Tišina.

Odločim se, da ne bom odgovarjala. Tole bi utegnilo biti še eno zoprno nadlegovanje.

"A si zadnjič dobila kol iz matematike?"

"Ne. Iz kemije."

Zakaj sem sploh odgovorila?

"Aaa. Iz kemije. A mate kakšno zoprno prfokso?"

"Še vprašaj. Take ven odbira, da se moraš vse na pamet nadudlat."

"Kemija pa res ni dudlanje. Samo zastopiš jo in si rešen."

"Kaj pa, če je ne zastopiš?" ga oponašam.

"Pa rečeš prfoksi, da ti še enkrat razloži."

"Hvala, mami!"

"Saj ni nujno, da te prfoksa strezne. Saj te lahko kdo drug."

"Kdo drug. Veš da. Kdo?"

"Ja nekdo, ki mu je pač kemija jasna."

"Takah je pa zelo veliko!" sem ironična.

Saj sem lahko. Kemija se zdi bežno razumljiva samo Boži, Neci in Juretu, ti pa so vsi take sorte, da si kakšne velike pomoči od njih ni obetati. Seveda bi lahko pomagal tudi Janez, a uspeh potem ni zagotovljen.

"A je tebi kemija jasna?" sem zbadljiva.

"Še kar."

"A me vlečeš? Potem pa tebe potrebujem."

To je bil le hec.

"Kdaj pa to?"

"Kadar hočeš."

Tudi to je samo šala.

"Zdaj."

Ostrmim. Tole je zvenelo, kot bi fant mislil resno.

"Ja, a kar tukaj v avtobusu?! Nak, ne bo šlo."

Moja postaja. Hvala bogu. Obrnem se, da bi

rekla vsaj živjo, zdravo ali karkoli. Za mano pa on. Izstopiti namerava na isti postaji. Avtobus ustavi. Znajdeva se v mrzlem mraku.

"A greš potem?"

"Kam?" Ni mi jasno, kam cilja. Nasploh je v moji glavi precej oblačno.

"Na učno uro kemije."

"Ne vem."

"Odloči se. Nimam namena prenočiti na avtobusni."

"OK," rečem obotavljajoče. "Kdaj pa to?"

"Zdajle nimaš časa?"

"Imam," se gladko izmuznem svoji vesti. Sonja lahko počaka. Saj ne ve, da sem bila namenjena k njej. In naučiti se moram kemijo. To je menda ja jasno kot beli dan.

Toda zdaj ni več beli dan. Noč se spušča. Jaz pa sem s hitrimi koraki sledila dolgolascu.

Presneto. Še kar ne vem, kako mu je ime.

Pripelje me do križišča. Kolikor sem ga razumela - čez ta prehod naprej, za opečnato hišo levo in potem naravnost do bloka in ...

Stopim na cesto. On me zgrabi za roko in potegne

LJUBEZENSKA ZGODBA

nazaj. Mimo švigne avto. Imam pa res srečo. Brez besed nadaljujeva pot do njegovega bloka. Njegova roka ne spusti moje, pa tudi moji je v njegovi čisto toplo.

Večer, ki je sledil, je bil čudovit. Nikoli si nisem niti v najbolj domiselnih sanjarijah predstavljala, da je učenje lahko tako... Sploh, če imaš tako dobrega učitelja, kot je Tomaž. Tako mu je namreč ime. Tomažu kemija ni samo še kar jasna, ampak jo razume do njenih temeljev. Zdaj vidim, kako zabita sem bila. Enačbe so res čisto preproste. Vse je ena sama logika s pičico znanja.

Na poti domov, v avtobusu, seveda na zadnjih sedežih, sem namesto na Sanjske otoke mislila na kemijo in Tomaža. Kemija je v bistvu zelo čustven predmet. Tomaž... Da sem pozabila na Sonjo, tega se še spomnila nisem.

V petek smo imeli popravce. Vse se mi je zdelo smešno lahko. Če bi na naši šoli učil Tomaž, bi vsi imeli pozitivno. Ne bi bilo

popravcev.

Pisala sem pet. To je bila prva petica te vrste v zgodovini Eve Majšar. Knedlarca mi je naklonila par besed.

“Bravo, Majšar. Poboljšala si se.”

Še isto uro sem bila vprašana. Vem, zakaj. Ker Knedlarca ni mogla verjeti svojim očem, da gre za Majšarjevo, ko je popravila kontrolno. Prepoznala me je po neponovljivi zverženi pisavi. Ni bilo dvoma. Nakracala sem jo sama. Toda potem ji je njen kemijski um govoril, da sem prepisovala. Zato me je poklicala k tabli. Zнала sem za 4. Dobila sem vprašanje, ki naj bi ga znali rešiti le tisti s petko ali štirko iz kemije. Jaz pa sem bila novopečena odličnjakinja pri kemiji. Na to sem v svoji rešetasti glavi pozabila.

Popoldne pokličem Tomaža po telefonu. Povem mu za kemijo. Štirica mi da razlog, da ga obiščem. Sonja bo pač morala še malo počakati. Prižgem televizijo.

“So we must end this re-

lationship, because there is no chemistry between us.”

Ugasnem TV. Takih traparij ne bom poslušala, še manj gledala. Med nama s Tomažem JE kemija. Ljubim kemijo!

Teja Vervega, 8.č

MODA

IN

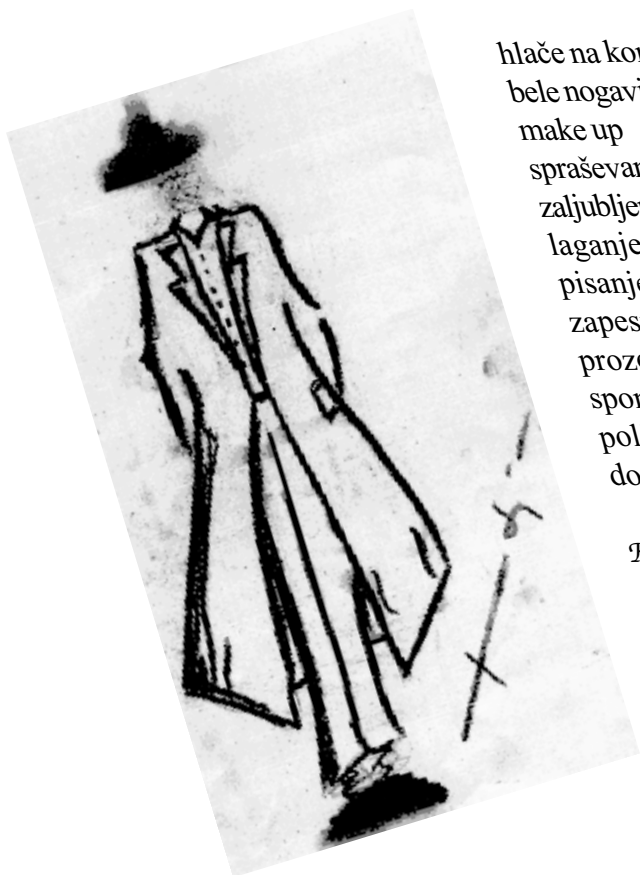
2 čopka pri straneh
barvanje las
uhan v popku
kratke majčke (oprijete)
barvno spodnje perilo
sporočilca
samsko življenje
poštarske torbice
tatuji
risanje na nohte
roza, bela, viola barve
počitnice
prijatelji

OUT

hlače na korenček
bele nogavice
make up
spraševanje
zaljubljenost
laganje
pisanje domačih nalog
zapestnice
prozorni laki
sponke
policijske ure, ki nam jih dajejo starši
domače branje

Katja Marčan, 8.6

GLASBA

HEAVY METAL

Ko je bil metal še v plenica, sta ga vodila predvsem Jimi Hendrix in Eric Clapton. Slednji je sodeloval v prvi metalni skupini Cream, katere člani so bili Jack Bruce, Eric Clapton in Ginger Baker. Skupina pa ni prav uspela, saj je kmalu propadla. Sceno pa je takoj zaslepila skupina Blind Faith, v njej je od prvotnega tria izvisel le Jack Bruce. V zibelki metala pa so že norele skupine, kot so: Vanilla Fudge, Steppenwolf, Atomic Rooster, Jeff Beck Group, Earth, Black Sabbath, Grand Funk Railroad. Ko pa je metal le dobil pravo obliko, je na sceno pristopil Led Zeppelin - ime imajo po tem, ker je nekdo komentiral, da bodo pogoreli kot cepelin nad Anglijo. Člani zasedbe pa so bili: Robert Percy Plant, John Paul Jones - s pravim imenom John Baldwin, bobnar John Bonham, ki je umrl prezgodnje smrti, ker je popil več kot preveč alkohola. Z njegovo smrtjo pa je skupina počasi začela propadati. Njihovo prvotno ime ni bilo Led Zeppelin, ampak New Jordbirds, ki pa so ga imeli pogodbeno samo na eni turneji. Ko so Zeppelinovci propadli, pa se je narisal na sceni Alice Cooper - s pravim imenom Vincent Furnier, ki je zaslovel s hitoma School's Out in Elected. Alice je bil znan predvsem po grizenju in trganju živalskih glav - plišastih, seveda - in po kači; ponavadi je bil to 4,5 metra dolg piton. Nato

je specialno zaigral svojo smrt. Grozen je bil videti tudi zaradi svojega ličila. Alice je deloval v času hipijev - Flower Power in enega svojih koncertov je komentiral takole: "Vsi so govorili o miru in ljubezni, potem pa pridemo mi in smo videti kot odtrgani," potem, ko se je že po nekaj prvih skladbah izpraznila dvorana. Počasi je tudi Alice zdrsel v pozabo, seveda s pomočjo alkohola in drog. Kasnejši tak bend je bil Kiss. Nato so se pojavili Deep Purple, ki so veljali za eno najtrših, najtežjih in najglasnejših skupin. Prav tako glasne so tudi AC/DC, Meal Coat, UFO, Nightranger, Aerosmith, Rush, Rainbow, Thin Lizzy. Kasnejšo generacijo metala je predstavljal predvsem bend Def Leppard, ki so z metalom družili punk. Iron Maiden je z zamenjavo Di'Anno-ja z Brucem Dickinsonom prinesel uspehe, ki so veljali še celo desetletje. To je bilo leta 1982. Podobne skupine pa so: Van Halen, Motorhead, The Hat, Schoolgril, Whitesnake, Z Z Top, W.A.S.P. - White Anglo Saxon Protestants, Montly Crue. Prihodnost metala pa je predstavljal predvsem Bon Jovi. Poslušanje njegovih komadov, kot so You give love a bad name in Livin' on a Prayer, prevzamejo še tako nezainteresiranega poslušalca metala. Medtem ko je Bon Jovi predstavljal sprejemljivo stran metala, je Guns'n'Roses prav gotovo niso, saj so veljali za najbolj nevaren bend na svetu. Ves čas pa so imeli težave z alkoholom

in drogami in jih imajo še sedaj. Prihodnost metala pa so predstavljale tudi skupine Antrax, Metalica, Extreme, Black Crowe Poison, Skid Row.

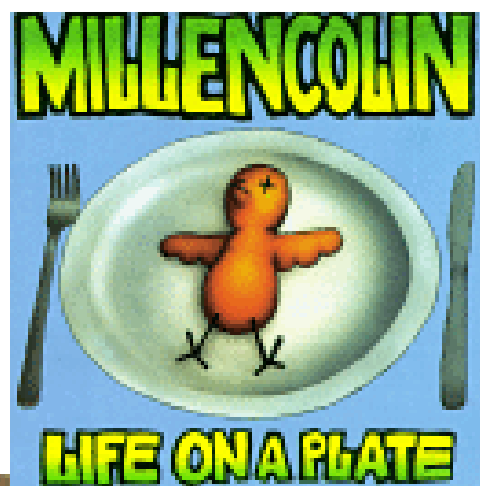
IRON MAIDEN

Najbrž vsi poznate skupino Iron Maiden - tisti, ki pa je ne -

beri!
Skupina je verjetno ena najboljših metal skupin, kar jih je kdaj obstajalo. V času dvajsetih let so zamenjali kar nekaj pevcev (Bob Verskayle, Dennis Wilcock, Paul Day). Najbolj poznana pa sta prav gotovo Paul Di Anno, ki ga je kasneje nasledil Bruce Dickinson. Pravijo, da je vsak začetek težak, tako je bil tudi njihov. Imeli so le 50 dolarjev in menendžerja. Le-ta je teh 50 dolarjev vzel. Na spregled ga ni bilo vsaj šest dni, ob vrnitvi pa je imel v žepu že kar 300 dolarjev. Priigral jih je v kasinoju. Ta denar jih je popeljal v svet glasbe. Naredili so kar 11 albumov: Iron Maien, Killers, The number of the beast, Piece of mind, Powerslave, Somevhere in time, Seventh son of a seventh son, No prayer for the dying, Fear of the dark, The X factor in The best of the best. Njihovo geslo pa se skozi vsa leta njihovega delovanja ni spremenilo - GLASNO, GLASNO, GLASNO.

Ajda Blatnik, 8.b

GLASBA

PUNK LESTVICA

1. Millencolin: Move your car
2. Sex Pistols: My Way
3. Guano Apes: Open jour eyes
4. Lag Wagon: Alien 8
5. Racija: Predsednik
6. Niet: Februarja
7. Nofx: Don t call me white
8. Pankrti: Umazane igre
9. Green Day: Basket case

Za vas izbral: Jaka Jauh, 8.č

KRIK V KINU IN GLEDALIŠČU

INTERVJU Z VESNO SLAPAR

Osebna izkaznica:

Ime: Vesna

Priimek: Slapar

Spol: ženski

Stan: samska

Leto rojstva (če se sme):
1974

Šole: OŠ Simona Jenka,
Gimnazija Škofja Loka,
AGRFT (akademija za
gledališče, radio, film in
TV)

Izobrazba: visoka -
diplomirana dramska
igralka

Poklic/delo: igralka -
zaposlena v Prešernovem
gledališču v Kranju
Konjički: ni časa zanje

Krik: Po telegrafski predstavitvi vas prosimo, če nam kaj več poveste o svojem poklicu oz. delu.

Že zelo mlada sem začela igrati v krožkih na šoli, recitirati na proslavah in podobnih prireditvah in že takrat sem začutila željo, da bi postala igralka. Tako me je pot po končani gimnaziji zanesla na AGRFT in z igrilstvom sem se začela tudi profesionalno ukvarjati.

Krik: V katerih gledališčih ste igrali?

Svojo prvo (profesionalno) vlogo sem odigrala v SNG Drama - Ljubljana, v predstavi D.

Potočnjak "Metuljev ples". Nato sem sodelovala še v Gledališču Ptuj. Od leta 1998 pa sem redno zaposlena v Prešernovem gledališču v Kranju.

Krik: Kaj najraje igrate (vloge, predstave)?

Težko bi se odločila, kaj raje igram: komedije ali drame, otroške predstave ali predstave za odrasle. Vsaka vloga predstavlja določen izziv in jo imam po svoje rada. Mogoče bi izpostavila le vlogo mladostnice Buli v predstavi "Sobo oddam" Gledališča Ptuj, ki mi je morda še najbolj prirasla k srcu.

Krik: Ali ste že gostovali tudi v tujini?

Ne, v tujini žal še nisem gostovala.

Krik: Vas ljudje na cesti prepoznajo? Mislím, da me ljudje na cesti ne prepoznajo in nisem prepričana, če si neke močne medijske izpostavljenosti tudi želim.

Krik: Ali snemate za televizijo/film?

Sodelovala sem pri treh filmih: Poletna idila, Triptih Agate Schwarzkobler in Brezno. Od aprila tega leta naprej pa bom skupaj s prijateljem Urošem vodila mladinsko oddajo Lahkih nog naokrog.

Krik: Ali kdaj nastopate v TV reklamah?

V TV reklamah ne nastopam.

Krik: Kakšen je delovni dan igralca?

Vaje v gledališču potekajo od 10. do 14. ure dopoldan in od 19. do 22. ure zvečer. Včasih pa gledališče gostuje s kakšno predstavo na drugem koncu Slovenije in gremo iz Kranja na primer ob 15. uri popoldan in pridemo domov ob drugi uri zjutraj. Urnik je izredno razgiban in se nemalokrat potegne v noč, zato se vaje začno šele ob desetih dopoldne. Zelo velikokrat pa so predstave tudi ob sobotah ali nedeljah.

Krik: Katera predstava vam je bila najbolj všeč?

V zadnjem času mi je bila najbolj všeč predstava "Ball" v ljubljanski Drami, od otroških pa "Pika", Mladinskega gledališča iz Ljubljane.

Emma Javornik Cregeen, 5.a

KRIK V KINU IN GLEDALIŠČU

EVROPSKI FILM LETA: ŽIVLJENJE JE LEPO (La vita è bella)

Roberto Benigni – italijanski Charlie Chaplin (ki te v enem trenutku nasmeje do solz, v drugem pa potre s svojo usodo) igra vlogo glavnega igralca Guida, ki leta 1939 pride s svojim prijateljem in pesnikom Ferruciem s podeželja v toskansko mesto Arezzo, kjer s predrznostjo, humorjem in radostjo išče svojo srečo in romanco. Guido se zaposli pri bogatem stricu kot natakar v restavraciji. Večkrat se “naključno” znajde v objemu z mlado in čedno, a na žalost s fašistom zaročeno učiteljico Doro. Ko Guido izve, da se Dora in njen zaročenec nameravata poročiti, jo dobesedno ugrabi in na zelenem konju odjahata življenju naproti. Zgodba se nadaljuje pet let kasneje, ko sta Dora in Guido srečno poročena in imata sina Jozueta. Ker so judovskega porekla, se znajdejo na vlaku, kmalu zatem pa že v taborišču. V želji, da bi Guido zavaroval svojega sina pred grozotami holokavsta, mu skuša boj za življenje predstaviti kot igro, katere cilj je zbrati 1000 točk. Glavna nagrada

je čisto pravi tank. Torej, Guido se je moral močno potruditi, da bi rešil sina. In se je – a le do večera, ko je skušal pobegniti. Vojaki so ga zajeli in ga usmrtili. Sin je ta čas čepel v železni skrini in se skrival pred kričečimi možmi, saj je bila to zadnja naloga, ki mu jo je naložil oče in ki ga je ločila od glavne nagrade.

Nekega dne Nemci z naglico zapustijo taborišče in Jozue pride po dolgem času spet ven. In glej – pred njim se znajde čisto pravi tank

in prijazni angleško govoreči vojak ga dvigne k sebi in posadi na streho tanka ter mu da vedeti, da je sedaj med zmagovalci.

Ocena: 4

Alexandra

RAZVEDRILLO

UTRGANA STRAN UTRGANIH REKORDOV

AJ UTRGANA
STVAR: ta
stran
NAJVIŠJA
STVAR NA

ŠOLI: žoga na strehi
NAJNIŽJA STVAR NA
ŠOLI: luknja, ki jo je
izkopala šolska miš
NAJVEČJA NAPAKA,
KAR SO JIH STORILI:
ukinili so dežurne učence
NAJVEČJA (a ne najbolj
koristna)

PREIDOBITEV ŠOLE
DO SEDAJ: varnostnik
NAJVIŠJI PRIDOBITVI:

avtomat, hlapec Jernej
NAJBOLJŠA (beri
NAJDRAŽJA): ta boljše
računalnik v vodstvenih
prostorih, ta boljše
žaluzije v nekaterih
učilnicah

NAJDRAŽJA
PRIDOBITEV:

računalniška učilnica -
tenks
NAJBOLJ ZNANI
OSEBNOSTI: Krikec in
varnostnik

NAJBOLJ
OSOVRAŽEN

PROSTOR: pred tablo
NAJBOLJ OBISKANI

KOTIČKI: *5m okoli
varnostnika

*WC-ji

*za/na hribu

*garderoba 8.b

ČAS, KO GRE
UČITELJEM
NAJBOLJ NA ŽIVCE
(vsaj nekaterim): zadnji
teden zadnje
ocenjevalne konference
NAJVEČKRAT
NOŠENE MAJČKE:
ribice oz. Fishbone
NAJBOLJŠA OBUTEV
NA ŠOLI: drsalice (če
jih nimate, jih nabav' te
še dons)

NAJ STVAR, KAR SO
JIH KDAJ KOLI

ORGANIZIRALI: ples
samo za 8. klase (na
žalost samo ob valeti)

UČILNICA Z NAJ
MIZAMI: telovadnica

NAJ AVTOR
UTRGANIH
REKORDOV:
JEST - *ALEXANDRA*

KVIZ

LI ZNATE
OPISOVATI?
Pa opise tudi
razumete in
prepoznate

njihov pomen?
Poskusite! Veliko
uspeha in zabave!

KAJ JE TO?

*Lahko je majhen ali velik, rdeče ali
bele barve.*

*Pogosto ga najdemo v mestih, na
podeželju je redkejši.*

Ponoči se sveti, ne voha in ne sliši.

Oči ima različne, pač glede na vrsto.

Najdemo ga tudi v trgovini z igračami.

Aleš Ušlakar, 6.a

*To je žival, ki živi na ravni ali vjugasti poti,
največkrat pa jo najdemo v skupinah.
Prehranjuje se s tekočino.*

*Je najrazličnejših barv, ob straneh ima po eno tanko
uho, v svet gleda s svetlečimi očmi, ki so spredaj
bele, zadaj rdeče.*

*Pogled si očisti z dolgimi trepalnicami.
Ima štiri noge, katerih varovalna obloga se večkrat
poškoduje.*

*Kadar hitro teče, močno puha zrak, ki ni prav
prijetnega vonja.
Koža je gladka, lesketajoča se, prija ji božanje.
Sčasoma se začne luščiti.*

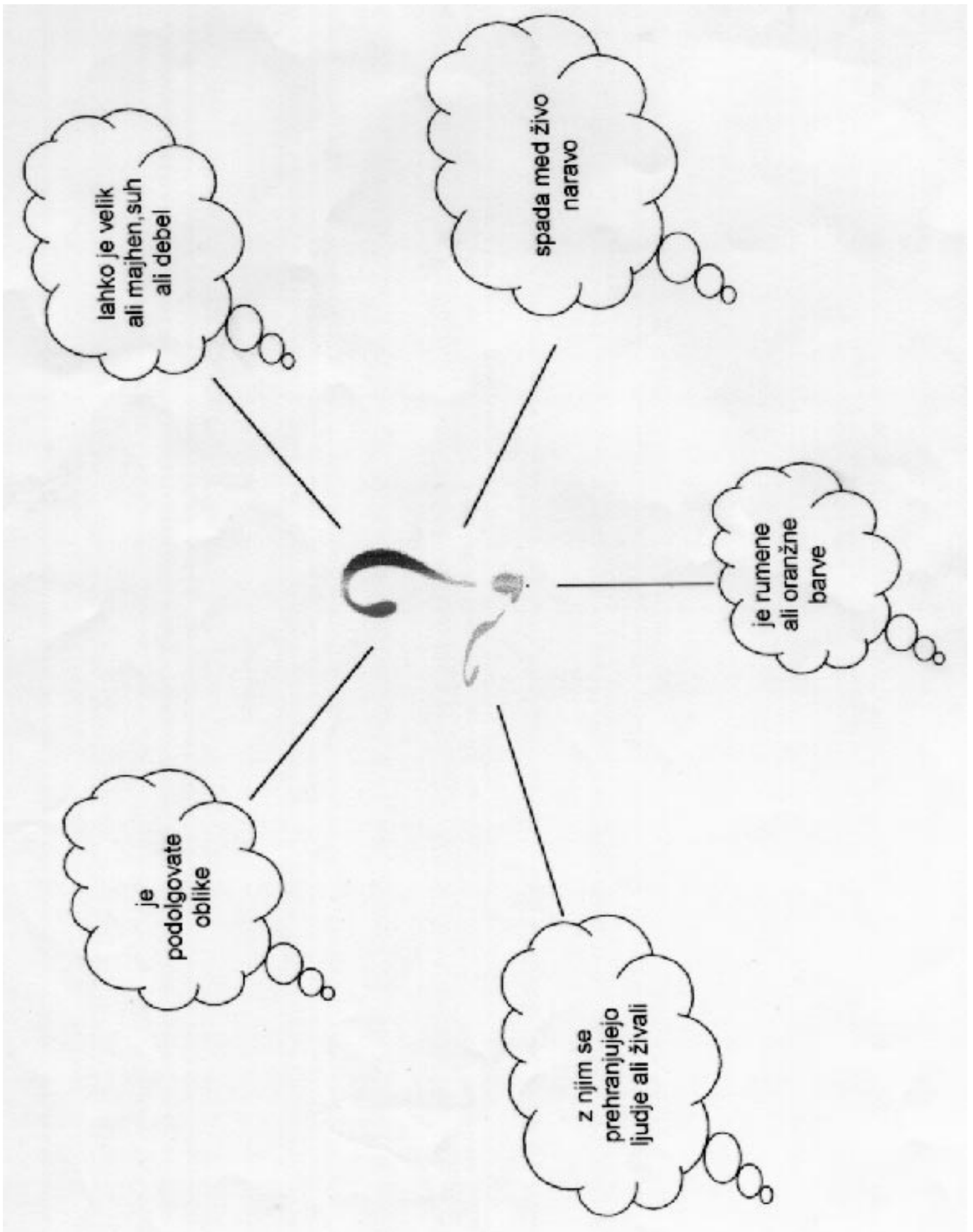
Nejc Lebar, 6.a

*Lahko je majhen, srednje velik ali velik.
Prekriva ga gladka, hrupava ali nagubana površina.
Najdemo ga v mestu, gozdu, pod vodo, v gorah ali celo v
zraku.*

*Lahko se premika hitro ali počasi ali pa splohi ne.
Je rdeče, bele, črne ali rumene barve.*

Miha Erzar, 6.a

RAZVEDRILO

RAZVEDRILLO

*Nekatere lepo dišijo.
So različnih barv in gladke kot led.
Namesto zadaj imajo repek zgoraj.
Lahko so nevarne, lahko so prijetne.*

Ana Pestar, 6.a

*Stoji na treh ali štirih nogah.
Starši so tečni, če se z njim voziš po hiši.
Lahko ga imaš v svoji sobi.
Lahko pa je tudi v kuhinji.
Rad se pusti brisati in krtačiti.*

Kristina Gornik, 6.a

*Pogosto ga vidimo na plaži.
Največkrat gleda proti morju.
Lahko je zelen, rumen, rdeč, moder ali pa pisan.
Ponoči, ko počiva, spremeni obliko.
Lahko se zmoči.*

Matjaž Horvat, 6.a

*So gladki ali hrapavi.
Prostor, v katerem se nahajajo, je lahko odprt ali zaprt.
Na podlago so pritrjeni s koreninami.
So ostri, veliki, majhni, beli, rumeni, črni.
Včasih se na njih svetijo zvezdice.*

Mateja Starovašnik, 6.a

*Ima ostre, šiljaste zobe, ki jih ne umiva.
Je zelo domišljava in se rada gleda v vodi.
Večkrat tudi pade vanjo.
Če jo narišeš, je kot majhen možicef.
Večkrat te obišče v sanjah.
Vsako noč se nam smehlja, le da tega zmeraj
ne vidimo.*

Vanja Strniša, 6.a

*Rešitev:
Bato, glavek, lešnik, jajce, zobje, zvezdice*

RAZVEDRILLO

HOROSKOP

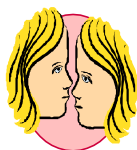
OVEN
Ljubezen.
V
primerjavi
z lanskim

letom bo tole obdobje zate precej ugodnejše. Lahko pričakuješ, da se bodo za tabo metali vsi devičniki in device. Šola. V zadnji konferenci bo v redovalnici prava športna napoved. Nekoliko več sreče bo pri matematiki in slovenščini. Zdravje. Ne boj se. Razen junija, bodo vsi meseci kar v redu.

BIK
Ljubezen.
Predvsem
avgust bo
zate zelo

naporen. Možne so celo vrtoglavice, ki bodo posledica premočne zaljubljenosti v nekega raka, ki te bo vztrajno zavračal. Šola. Pri angleščini se ti bodo nasmihale štirice, pri slovenščini petice, matematika pa bo minevala v znamenju opominov zaradi neprinašanja geometrijskega orodja. Zdravje. Vrtoglavice, omedlevice - vse skupaj pa velik uspeh pri tvoji simpatiji.

DVOJČKA
Ljubezen.
V tvojem
primeru gre
le za veliko

prijateljstvo, ki bo nate delovalo nadvse pozitivno. Šola. Vsebina redovalnice bo slabo vplivala na domače razmere. Najbolje bo, če se zapreš v sobo in začneš s prebiranjem zvezkov in učbenikov, predvsem za biologijo, zemljepis in zgodovino. Zdravje. Ne pozabi na odmore med učenjem, sicer te bosta obiskala stric glavobol in teta preutrujenost.

RAK
Ljubezen.
Vse, kar
lahko
rečem, je:

vso srečo pri osvajanju tvoje-ga vodnarke/ vodnarja. Šola. Imaš še veliko možnosti, da se vsi cveki spremenijo vsaj v trojke, če ne maraš česa boljšega. Zdravje. Veliko gibanja na svežem zraku, pa bo tvoje počutje enkratno in postava popolna.

LEV
Ljubezen.
Štrene ti
mešejo
raki,

strelci, biki in predvsem device. Sreče pa nimaš preveč. A ne obupaj. Za dežjem vedno posije sonce. Šola. Popuščaš. Ampak, saj si dovolj pameten, da veš, kdaj se moraš učiti. Zagrabi predvsem pri zgodovini in biologiji. Zdravje. Tvoja dieta utegne uspeti. Še bolje bo, če boš redno obiskoval fitness.

DEVICA
Ljubezen.
Preveč
zahtevaš.
Ne

morejo imeti vsi predstavniki nasprotnega spola zelenih oči z rjavimi pikicami. Če vztrajaš, ti ne preostane drugega, kot da se zaljubiš v Farrah Fawcet ali J.T. Thomasa. Šola. Tvoja manija na petice je kar v redu, dokler veš, kako do petic priti. Zdravje. Kamni se ti počasi valijo od srca, tvoja najstniška depresivnost pa te zapušča. Torej bo, razen

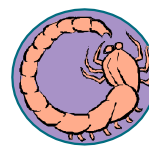
komaj zaznavnih bolečin v trebuhu, vse tako, kot je treba.

TEHTNICA
Ljubezen.
Tvoj
strelc ne
bo čakal

nate. Svetujem ti, da narediš prvi korak. Šola. Potrudi se. Ni več veliko do konca šolskega leta. Še imaš možnosti, da popraviš dvojke pri matematiki in fiziki. Ostalo pa bo kar v redu.

Zdravje. Bolečine v levem ušesu utegnejo pomeniti kaj resnega. Zdravnica bi bila prav vesela, če bi te po dolgem času spet videla.

ŠKORPIJON
Ljubezen.
Nasmiha
se ti sreča.
Vendar bo

tvoje velike romance s strelcem kmalu konec. Začaral te bo namreč neki rak. Tudi iz tega bo nastala veletragedija, ampak ti se na srečo hitro potolažiš. Šola. Kljub vsemu je z matematiko, slovenščino in angleščino vse v redu. Le pri biologiji se bodo malce zatresla tla. Zdravje. Vse v redu,

RAZVEDRILO

čeprav si kar naprej domišljaš, kako neozdravljivo bolan si.

STRELEC
Ljubezen. Amorjeva puščica te je pošteno zadela in

zdaj ves čas samo sanjaš o svojem princu oz. princesi. Ukreni kaj! Šola. Zaradi tvoje bujne domišljije pozabljaš na fiziko in matematiko. Zu-ji pri glasbi ne bodo dovolj. Zdravje. Prehladi, glavoboli, gripa... Vse je šlo mimo tebe. A pazi, ne bo več dolgo tako. Naredi nakaj zase.

KOZOROG
Ljubezen. V tvoji glavi se sprehajajo rožnate

misli, glavna junakinja pa je tvoja zvesta riba. Če ne boš ničesar ukrenil, se ti utegne maščevati, saj zvestoba ne traja večno. Šola. Na učenje pozabljaš, med uro ne slediš razlagi, odmora prečepiš v garderobi in se smiliš sam sebi. Nisi edini, ki je bil vprašan ravno tisto, česar ni znal! Zdravje. Zaradi nastalih

ljubezenskih (in šolskih) težav boš postal depresiven, a bo kmalu prešlo.

VODNAR
Ljubezen. Ne skrbi. Tvoje težave s

kozorogom se bodo kmalu končale. Na pomoč ti bodo priskočili številni prijatelji. Šola. Sošolci ti bodo pomagali do kar nekaj dobrih ocen, a malo truda s tvoje strani tudi ne bi škodilo. Zdravje. Premalo počivaš. Znaki preutrujenosti so že kar vidni: podočnjaki, zehanje, zadihanost ob najmanjšem naporu. Zaenkrat ni še nič resnega, a s svojim zdravjem se nikar ne igray!

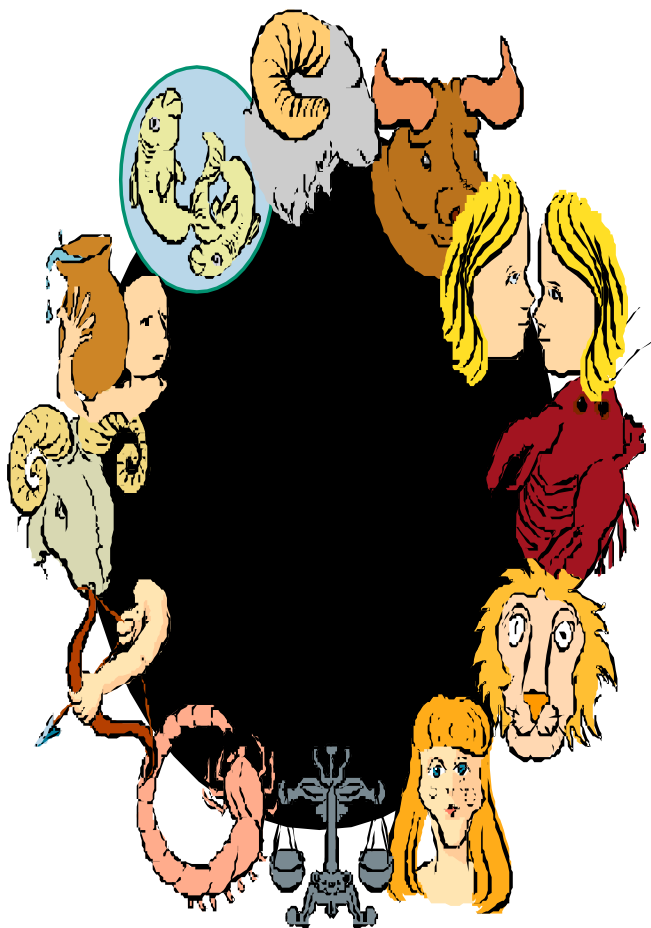
RIBI
Ljubezen: Ravno kot po maslu ti ne gre,

ampak tako slabo pa spet ni. Sicer pa si ti že tako navajen živeti v povprečju. Šola. Sposoben si doseči veliko več, kot se trenutno zdi. Vendar te vseeno razumem:

včasih se ti pač ne ljubi učiti.

Zdravje. Že dolgo nisi videl zobozdravnice, zato le brž pot pod noge. Zelo je prijazna, tvoji zobje pa ti bodo tudi hvaležni.

Vesna Komat, 7.c

RAZVEDRILO

ŠALE

MURPHYJEVI ZAKONI

Razrednik: "Danes bomo govorili o tem, kaj se na toplem raztegne in kaj na hladnem skrči."

Krikec: "Oprostite, gospod profesor, jaz sem mislil, da imamo fiziko, ne pa spolno vzgojo!"

"Krikec, kdaj boš popravil enko iz matematike?"
"Saj bi, pa učitelj sploh ne da ređovalnice iz rok!"

"Očka, kajne, da so tebe iz šole vrgli po krivici?"

"Seveda. Zakaj sprašuješ, Krikec?"

"Ker se je zgodovina ponovila."

Učitelj: "Koliko je štiri krat štiri?"
Krikec: "Šestnajst."
Učitelj: "Dobro."
Krikec: "Dobro? To je perfektno!"

"No, Krikec, kaj ste se pa danes pri spolni vzgoji naučili?"

"Mamica, kaj bi ti govoril, saj ti tega ne bi razumela."

"Krikec, zakaj pa tako jokaš?"
"Dvakrat sem bil tepen! Prvič, ko sem atu pokazal spričevalo. In drugič, ko je videl, da sem mu pokazal njegovega."

"Krikec, da iz tvojih ust nikoli več ne slišim te besede!"

"Očka, saj jo uporablja tudi Cankar!"

"Mulc, da se mi več ne pajdašiš z njim!"

1. Smehljaj se - jutri bo slabše.
2. Če se dobro počutiš, ne skrbi. Minilo bo.
3. Nič ni tako slabo, da ne bi moglo biti še slabše.
4. Ko hočeš potrkati po lesu, ugotoviš, da je svet narejen iz plastike in aluminija.
5. Vse, kar se dobro začne, se slabo konča. Vse, kar se slabo začne, se konča še slabše.
6. Devetdeset odstotkov vsega je sranje.
7. Moč je odveč, vzemi kladivo.
8. Do vseh velikih odkritij je prišlo po pomoti.
9. Če je zeleno ali se premika, je to biologija.
Če smrdi, je kemija.
Če ne deluje, je fizika.
10. Grešiti je človeško - zvaliti krivdo na drugega, je še bolj.
11. Edina nepopolna stvar v naravi je človek.
12. Če gre vse proti tebi, si na napačnem pasu.

Zbrala Ajda Blatnik, 8.6

Učiteljica: "Dragi otroci, naj mi nekdo pove stavek z besedo ananas."
Krikec: "Naš ata je šel v Nemčijo, a-na-nas je pozabil!"

Na Gorenjskem: "Ata, učitelj je rekel, da mi moraš kupiti Atlas!"

"V redu, samo toliko počakajmo, da se svet umiri!"

RAZVEDRILO

Učiteljica: "Krikec, sklanjaj v stavkih množinski samostalni hlače."
Krikec: "A samo v ednini?"

"Če igraš sam, je solo. Krikec, si razumel?"
Krikec: "Razumel, gospod učitelj."
Učitelj: "Če sta dva, je duet. Jasno?"
"Jasno."
"Kako se pa reče, če igrajo trije?"
Krikec: "Tarok!"

Krikcu je prijatelj iz šole postavil kunšno vprašanje, v katerem mesecu mora vsaka ženska roditi. Krikec si je nekaj časa belil glavo, nato pa priznal, da ne ve.
"Ja v devetem vendar."
Krikec seveda nese vprašanje Urški. Tudi ona nekaj časa razmišlja in se vda, da ne ve.
"Ja v septembru vendar!"

Zbrala Nika iz 8.6

Mateja Smodiš 6č

RAZVEDRILLO

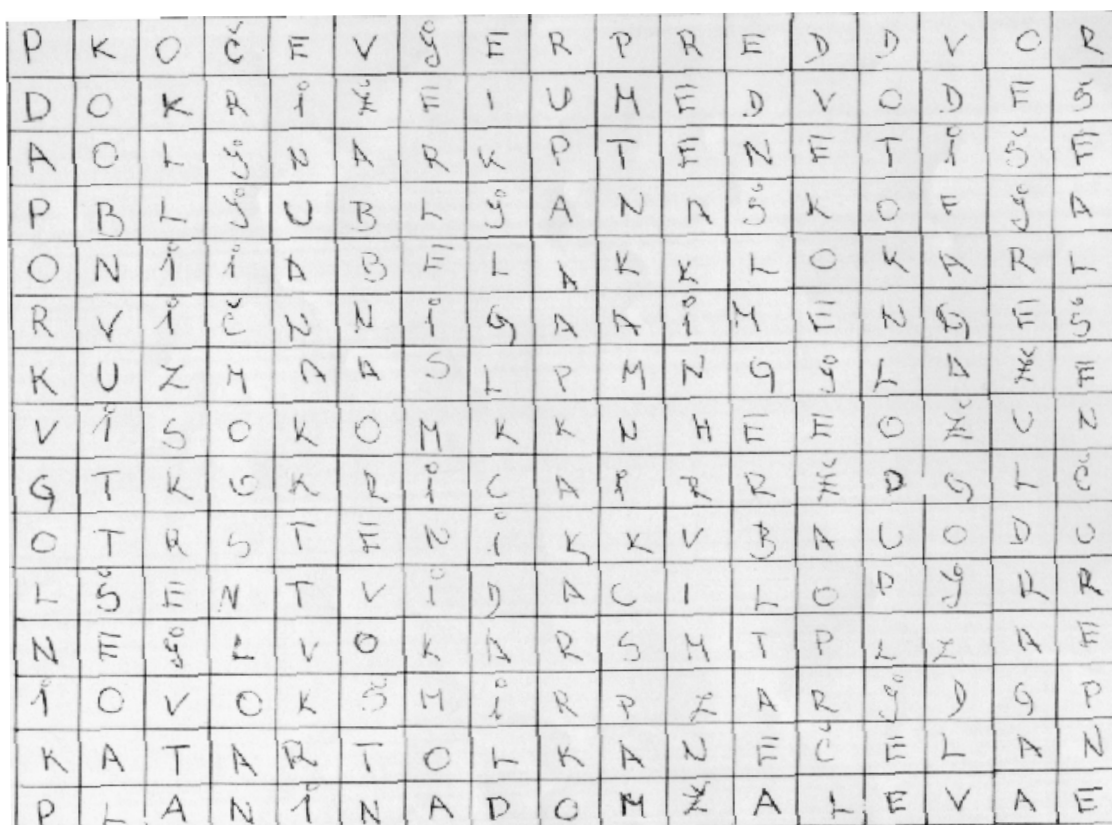
KRIŽANKA

Slovenski kraji

Navodilo: V križanki poišči 41 slovenskih krajev. Iščeš lahko v vseh smereh: vodoravno, navpično, diagonalno.

Zabavo pri reševanju!

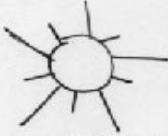

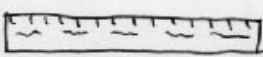

Ljubljana
Kranj
Kokrica
Mlaka
Kocevje
Kuzma
Poljanska
dolina
Rupa
Tenetiše
Golnik
Trstenik
Krize
Visoko

Preddvor
Vrhnika
Šentvid
Medvode
Škofja Loka
Kamnik
Mengeš
Srakovlje
Primskovo
Polica
Trata
Naklo
Luze
Breg

Mace
Zeje
Duplje
Draga
Zaga
Vic
Gojzd
Ig
Bic
Šencur
Domzale
Planina
Repne
Kropa

RAZVEDRILO

REBUSI

1.
 12345 12345 1234567 12345

Rešitev: _____

2. 123456
 2=V

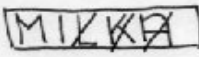

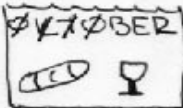
Rešitev: _____

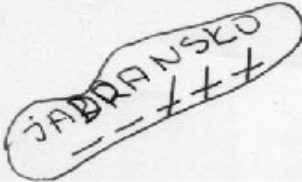

3.
 123 123456 123 12345

Rešitev: _____

4.   1 123 EC
 123 123 123

Rešitev: _____

5. KRAJŠE NAJLJUBŠE JEŽ E
 1234 1234

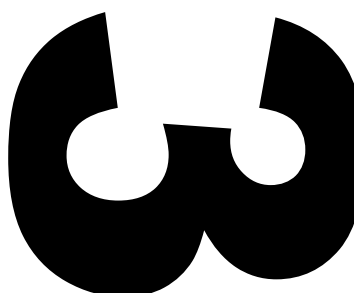
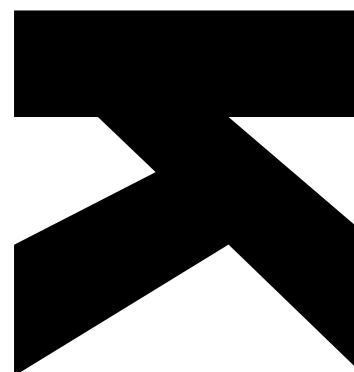
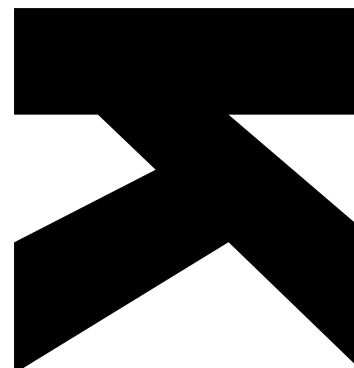

 1234 1234 1234567

Rešitev: _____

DANA NIKOLIČ F.C.

KAZALO

Kolofon.....	str.2
UVODNIK.....	str.3
KRIKOČASNIK.....	str.4
KRIKOVENOVICE:	
Odgovor ravnatelja na odprto pismo.....	str.5
Informativni dan.....	str.6
V Mariboru na podelitvi priznanj za spise in pesmi Kolo-Kolo-Kolo.....	str.7
Krik na dnevih slovenskega izobraževanja.....	str.8
Krik na Škofjeloškem pasijonu.....	str.9
KRIKOVINTERVJU:	
Intervju z učiteljem športne vzgoje.....	str.10
Intervju z Gabrijelo Rupnik.....	str.11
Mladinske delavnice.....	str.12
Intervju s predsednico sveta staršev:Branko Javornik-Cregeen.....	str.13
Delavnice, delavnice, delavnice.....	str.14
KULTURA:	
Tekmovanje s kolesom.....	str.16
Pa še, pa še, pa še.....	str.16
Kolo časa.....	str.17
Kolo življenja.....	str.18
Nekaj je v zraku.....	str.19
Vse je ena sama ljubezen.....	str.20
Pesmi.....	str.26
KRIKČEVE DOGODIVŠČINE:	
Bitka opolnoči ali Krikec in tiskarski škrat.....	str.27
LJUBEZENSKA ZGODBA:	
Kemijska ljubezen.....	str.28
MODA:	
In-Out.....	str.31
GLASBA:	
Heavy metal.....	str.32
Iron Maiden.....	str.32
Punk lestvica.....	str.33
KRIK V KINU IN GLEDALIŠČU:	
Intervju z Vesno Slapar.....	str.34
Evropski film leta:Življenje je lepo(La vita e bella).....	str.35
RAZVEDRILO:	
Utrgana stran utrغانih rekordov.....	str.36
Kviz.....	str.36
Horoskop.....	str.39
Šale.....	str.41
Murphyjevi zakoni.....	str.41
Križanka.....	str.43
Rebusi.....	str.44

Ali ima Vaš napitek dolgočasen okus? Si želite nekaj novega? Če je Vaš odgovor pritrdilen, pohitite v tajništvo naše šole s 500SIT in si kupite svoj lonček s šolskim logotipom, vedoč, da bo šel dobiček od prodaje teh lončkov v šolski sklad.